

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
 6 மாதம் ரூ. 3 12 0
 புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்—
 வேளாளர் தெரு,
 புரணைக்கட்கம், சேன்னை.

Vol. 6.]

1933 வரு செப்டம்பர் மீ 28உ

[No. 38

பொருளடக்கம்.

1. தலைவகம் (Leader)	693	6. காற்றழை (அக்கம் 4. கனம் 1.)	
2. தமிழ்ப் பாடம்		Shakespeare's Tempest	702
அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவரங்கத்தமரலை 695		7. அப்பர் (64 கலை-வியாகரணம்-பாப்பியல்)	
3. கம்பராமாயணம் (சடாயு வுயிர்த்த படலம்)		B. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L.	704
T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	697	8. அமீல் (Henri Frederic Amiel)	
4. நம்மாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்த, 10-ம் தசகம்)		T. B. இராஜகோபால்	705
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L.	699	9. பழமுநிர்சேலை—காலடியார் தசக	
5. கலித்தொகை (பாலைக்கலி, 27)		“ மதுகரம் ”	707
T. A. கணசகப்பதி முதலியார்	701	10. வர்த்தமானம்	708

கலாநிலயம்

புன்மையின் மேன்மை.

மித்திரன் போலிவன்றும் மெய்ப்மையைத் தந்துத்
 வாமையே கொடிது. மதத்தினிப் பகைத்தெதிர்க்
 கும்நாத்திகர்களாலவருந் தீங்குபார்க்குமிடத்துமியிசு-
 சிறிதுநாத்திகமன்றிவேறென்றும் நினைப்பதற்கறியா
 தலைநெறினத்தவரைச் சுற்றமாப்ச்சுழந்துகொள்வ
 தன்றி அதுணை அடிகம் ஒன்றும் செய்வதற்கியவாது.
 மனிதனுடைய சுகந்தான் வாழ்க்கையின் நோக்கமும்
 முடிவும் என்று, மனத்தைச் செலுத்தியோ செலுத்
 தாமலோ, ஒரு மங்கிய எண்ணம் எக்காலமும் இருந்
 து உருள்வதால், சுகத்திற்கு மாறாகத் துன்பமே பெ
 ருருகின்ற உலகப்போக்கினைக் காணாமலில், தன்னு
 டைய நோக்கத்திற்கும் உலகத்தின் போக்கிற்கும் ஒவ்
 வாரமே புலப்படுதலும், மனிதனது அகங்காரமானது
 கடவுள் தலையில் கைவைக்கப் புகுகின்ற ஒரு கோலம்ப
 நாத்திரைத் தர்க்கத்தைத் தருவாமல், “உலகம் இவ்
 வரது இருத்தலின், கடவுள் இல்லை என மறுக்கின்
 றேன்” என்னும்படி அமைந்திருக்குந் தன்மையை
 துணித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஏனெனில், மனி
 தன் தன்னுடைய அகங்காரத்தினால் இந்த உலகத்
 தை விசாரிக்குமொரு சியாயாதிபதியாகத் தன்னைத்
 தானே நியமித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இந்தப் பே
 யாண்டுகளின் தன் தன்னுடைய சுகத்திற்காகத்
 தன்பொருட் துள்ளு அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்

டும் என்னுமீமா எண்ணம் அவனுடைய சிறிய தலை
 யினுள் எப்படியோ புகுந்து சுழல நேர்கின்றது. புகு-
 படுசுத்தின் காரியங்களை மிகையுக் குறையுமின்றி
 நெடுகிலின்று நோக்குவாமாயின் இத்தன்பிழை தெ-
 ரியவரும். சுமமுடைய காரியமாக இல்லை பிரபஞ்சம்;
 தன்னுடைய காரியம் எதனையோ ஒன்றை நிறைவே
 ற்ப்பிக்கொள்வதற்கு இப்பிரபஞ்சம் நிகழலாம்; அக்
 காரியத்திற்கெதிர்ப் மனிதரது மிகப்பெரிய நோக்கங்க
 ளெல்லாம் ஒருகணையினவராகத் தோன்றும். இந்தத்
 தோற்றம் ஒரு காலலக்கால் ஒருகால் எத்திறத்தி
 னோர்க்கும் வாய்க்காமற் நிராதாகையால், நாத்திகத்
 திற்கு அடிப்படையான அகங்காரம் மெல்லமெல்லக்
 கட்டுத்தளர்த்து தள்ளாடி விழாமல் இறுதிவரையில்
 தப்புவதென்பது இயலாது. நாத்திகத்தினின்ற அகங்
 காரம் பிறக்கின்றதென்று கொண்டாலும் சரி, அ
 கங்காரத்தினின்ற நாத்திகம் பிறக்கின்றதென்று
 கொண்டாலும் சரி, அவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று
 மாறிமாறி விழும்பி வளர்வதால் மற்றவர்க்குணை
 தீதொன்றும் நேர்வதற்கில்லை. மெய்யாய மதவுணர்
 வினைச்சென்று அது ஒருபோதும் தீண்டாது. அதுவு
 மன்றிக் கடவுளை மறப்பதும் ஒரு வகையில் அவர்
 நிலைக்கு உறுதியோலாம். (இதன் விளக்கத்தை முன்
 னர் 4-வது வால்யூம், 36, 37, 38, 39, 40-வது இத
 முகளில், “மறுப்பதும் உறுதியுமே” என்னுந் தலைப்பி
 ளெழுதிபுள்ள கட்டுரைகளிற் காணலாம்.)
 மதத்தின் பால் தம் பணையை மறைக்காமற் காட்டு
 கின்றவர் நாத்திகர். மற்ற எல்லாவற்றையும் மறுத்து,

“கண்டதே காட்சி” என்னும் கொள்கையில் கொண்டதே கோலம் என முடிபுகின்றவர் இவர். இவ்வாறின்றி மதத்தின்பால் உறவுமின்றிப் பகையுமின்றி பொதுமலரென்ன இருப்பவரே வேறொரு சாரார். இவர் நாத்திககாரப்போல் கண்டதேகொள்கையாகவே இருக்கிறது. இத்தோற்றங்களுக்கப்பால் யாதோவொரு ஆச்சரிய சக்தி யுண்டென்று ஒவ்வொன்றும். ஆயினும், “அது யாதென்பது நமக்குத் தெரியாது, தெரிந்துகொள்ளவும் இயலாது, ஆதலின் நம்மைக் கட்டத்தில் நமக்கென்ன காரியம்” என்னச் சுமமா விரந்துவிடச் சொல்வார் இவர். இத்தகையவர்தாம் நினைவுகளாலும் சொற்களாலும், மதப்பற்றுமையவர்களாய்த் தாம் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி முயல்கின்ற சில ஜனங்களின் மனம் கலக்கமுற இயலும். ஏனென்றால் பிரபஞ்சமனைத்திற்கும் அப்பாலாயிருக்கின்ற அம்மெய்ப்பொருளின் தன்மையைக் கண்டு விண்டவர் ஒருவரால் நிகழியாதலின், தெரியமாட்டாத தொன்றைத் தொட்டிருந்தான் என்பதன் என்று யாதென்பவரே கொள்கைக்குப் பொதுமாறாத மனம் இணங்குதல் எளிதே. மெய்ப்பொருளின் தன்மை நமக்குத் தெரியமாட்டாதது என்று உரைப்பது நேரிதன்று. நம்மால் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமையே அம்மெய்ப்பொருளின் தன்மையாம் என்பதைத் தேர்ந்தவடவன் அதன் தன்மையை நாம் உணர்ந்துகொண்டவர்கள் ஆகின்றோமே. கல்விப்பயிற்சியும் புத்தியின் கூர்மையும் இல்லாதவர் இன்னபடி துட்பஞ்செய்து நோக்கவல்லவராக ராணகையால், பொதுஜனங்கள், தெரிந்துகொள்ளப்படாமையைத் தெரிந்துகொண்டதே அதன் தன்மையைத் தெரியப்பெற்றப் பணனைத்தாரென்பதைக் கருதாமல் இன்னும் அது தெரிந்துகொள்ளப்படாமலே நினைந்ததைக் கருதி, அதனைத் தொடர்வதில் பயனில்லை என்று கிட்டிவிடுதல் இயற்கையானே. அதுயாதவனாயிருப்பது மனிதனுக்கே உரியவோர் சிறப்பியமையன்று; தான் அறிந்திலன் என்பதை அறிவதே அவன் உரிமை. அவனது அறிவாமை அறிவு ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றோடொன்று மயங்ககிடாமல் அவ்வீதினடி எல்லைமையும் அளவிட்டுவைப்பதால் அறிவின் பெருமையை அறிவாமை அறிவிற்குரியே காணலாம். கிரேக்க கீதகர் ஸாக்ரீடீஸ் என்பவர் இந்நிலையை நன்கு விளக்கினார்—(இதன் விளிவை முன் நாம், 3-வது வால்யூம், 2, 3, 4, 5-வது இதழ்களில் “அறிவாமை வேண்டப்படும்” என்னும் தலைப்பில் வரைந்துள்ள கட்டுரைகளிற் காணலாம்).

முதலில் கூறிய நாத்திகர் மறுப்பார், இரண்டாவது வகையினர் அயர்வார். இனி, முன்னும் வகையினர் உளர், இவர் எல்லாவற்றையும் அயிர்ப்பவர். முன்பே கொள்கைகள் பற்றிய இருக்கக்கண்ணில் ஒன்றையும் இவர் முழுமனதுடன் நம்புவதுமன்றி மறுப்பதுமன்றி ஒருகொள்கையை மறிநொரு கொள்கையால் எதிர்த்து எல்லாவற்றையும் சந்தேகம் என்றும் ஒரே கடலேசகரைத்தாவீவது இவர் மதியின்றி நாம். நாத்திகர் இல்லையென்றுரைப்பது நேரிதே என்பதும் ஐயம், இவர்களுக்கு, ஆத்திகர் உண்டென்று உரைப்பதும், ஐயம். “எதனையும் நம்பமாட்டோம் நாம்” என்பது இவர் பகுதி. இத்தகையவர்களை உரைகளாலும் பொதுஜனங்களுக்குத் தீமை நேரலாமாயினும் இந்நிலை ஒருவர் மனத்தினும் நீடித்தாகி இருப்பதால் தலின் இதனால் அநுகவதற்கு அதிகம் இல்லை. “எதனையும் நம்பமாட்டோம்” என்கின்றவர்களுக்கும் தாம் கொண்டுள்ள

ஐயம் தக்கதே என்று அதனில் நம்பிக்கை வைக்கின்றார்கள்! ஆதலினால், ஊக்கமுடைய ஐயம்தான் ஒரு போதும் ஐயமாகவே முற்றிலும் நின்றுவிட இயலாது. இல்லை என்று மறுப்பதும் உண்டென்று உரைப்பதும் தவறு என்று கூறுபவன், உண்டோ இல்லையோ என்று ஐயப்படுவதுதான் சரி என்று சொல்வதற்கு மாத்திரம் உறுதியும் உரிமையும் எங்கிருந்து பெற்றனதே அறிதல் அருமை. ஆதலின், அந்த ஐயத்தின்மீது இந்த ஐயம் எய்தி ஒன்றையொன்று பொடிபட அரைத்துத் தீர்த்துவிடக்கூடும்.

நாத்திகத்தின்மறுப்பும், அயர்வார் தம்வெறுப்பும், அயிர்ப்பார் தம் உழைப்பும் இயல்பில்லாமல் நிகழ்வதற்குக் காரணம், எண்ணியபடி எல்லாம் சுகமாக அமைவாமை மறி இம் மாறுபட்டபிரவியை வழிபடுதலின்றென்ன மதிக்கவேண்டியவருகின்ற அல்லமே யாகும். புன்பிரவியென இதனைப் புகலப் புகுகின்றனரேயொழிய, அப் புன்மைபோன்ற தோற்றத்தினையேயே அதன் மேன்மை விளக்குவதை எந்ததான் காண மாட்டாமல் கூசுகின்றனரே தெரியவில்லை. மேன்மையின் நிலையை அறிந்தவர் ஒருவரும் புல்லர் ஆக மாட்டார். அவருக்கு உரிய மேன்மையாலேயே புன்மை விளங்குகின்றதென்றால், அம்மேன்மையின் மேன்மைக்குச் சார்பு வேறு யாது வேண்டும். அமெரிக்க கீதகர் எம்ர்ஸன் என்பவர் இந்த ஊன்மையை மிகவும் அழகாகக் காட்டுகின்றார்—

We grant that human life is mean, but how did we find out that it is mean? what is the ground of this uneasiness, of this old discontent? what is the universal sense of want and ignorance but the fine innuendo by which the soul makes its enormous claim?

[மனித வாழ்க்கை மிகவும் அற்பமானதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். மஹ, அது அற்பமானதென்பதைத் தான் நாம் தெரிந்துகொண்டது என்னமும் இந்த அவலத்திற்கும் அறிகுறிக்கும் ஆதாரம் என்ன? எல்லாரும் ஒரு படித்தாம் உணர்ச்சி நகுறையும் அறிவாமையும், நம்முடைய ஆன்மாவானது தனது மாடுமும் உரிமையைக் கேட்கின்றவோர் துட்பமான குறிப்பேயன்றி வேறு யாவதா இருத்தக்கூடும்]

யுட்படியே, டேக்ஸ்டர் என்னும் தத்துவஞானியிரியும், “அலகிரா நிரந்தர நிலையின் நினைவு நம்மில் வேருன்றியிருந்ததன்றான், அலகும் அறிவும் உடையது நம்முடைய வாழ்க்கை என்னும் என்னமும் நமக்குத் தோன்றலாகியும்” என்னச் சாற்றுங்கால் எம்ர்ஸன் கருத்தே வேறொரு வகையில் விளக்கப்பட்டதாகின்றது. எனின், புன்மை என்னும் நிலைவே நம்முடைய மேன்மையின் உண்மையாற்றான் நிகழ்கின்றது என்பதை உணர்வோமாயின், கடவுளையும் கடவுளைச் சார்ந்த மதங்களின் வாய்வையையும் மறுக்கவும் வேண்டா, அறிவல்லவோம் அல்லவோம் என்று அயரவும் வேண்டா, அறிதற்கு ஒன்றானதோவென்று அயிர்த்தவும் வேண்டா. எனினும் இம்மேன்மை, புன்மையின் நிலையினால் உறங்கிக் கிடக்கின்றதாதலால் அப்போதைக்கப்போது அதனைச் சற்றே எழுப்பித் தருவது அவசியம். இந்த உதேயைச் செய்யும் செய்கின்றவர்கள் சிலர். கேக்ஸ்பீரியும் கம்பரும், புல்லரைப்பற்றிப் பேசுகியிருந்தது கூடமாறுமேன்மையின் மாண்பையே நமதுள்ளத்தில் பிழப்பிப்பார். இன்னவர்களோடு கைகோத்துத் தருவதற்கு விழைகின்ற தம் கலாநிலயம்.

தமிழ்ப்பாடம் 88.

அஷ்டபிரபந்தம்—திருவாங்கத்தாமாலை

[682-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மாயிரு ஞாயிறு பாரதப் போரின் மறையவங்குள் பாயிரு னீதத்த தென்னகண் மாயம் பவள நெற்றிச் சேயுயர் மாமதில் சூழார் கேச திரண்டுதித்த வாயிர கோடி திவாகரன்போலொளி ராழிகொண்டே.

பத்பிரிவு:—மா இரு ஞாயிறு பாரதம் போரில் மறைய அங்கன் பாய் இருள் நீ தந்தது என்ன கண் மாயம் பவளம் நெற்றிச் சேய் உயர் மாமதில் சூழ்அரங்கம் ஈச திரண்டு உதித்த ஆயிரம் கோடி திவாகரன்போல் ஒளிர் ஆழிகொண்டே.

●அன்வயம்:—பவளம் நெற்றிச் சேய் உயர் மாமதில் சூழ் அரங்கேச, திரண்டு உதித்த ஆயிரம்கோடி திவாகரன்போல் ஒளிர் ஆழிகொண்டே, மாயிரு ஞாயிறு மறைய அங்கன் பாரதப்போரில் பாய் இருள் நீ தந்தது என்ன கண்மாயம்.

பதவுரை.

பவளம் - பவளத்தாலாகிய, நெற்றி - உச்சியை உடையதும், சேய் - தூரத்தில், உயர் - உயர்ந்ததும் ஆகிய, மா - பெரிய, மதில்-மதில்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, அரங்கம்-திருவாங்கத்தில் இருக்கின்ற, ஈச-ஈசனே, திரண்டு - ஒன்றாகச்சேர்ந்து, உதித்த - உதயமான, ஆயிரம் கோடி - ஆயிரம் கோடி, திவாகரன் போல் - சூரியர்களைப்போல், ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, ஆழி கொண்டு - உன் சக்ராயுதத்தைக் கொண்டு, மா இரு - மிகவும் பெரிய, ஞாயிறு - சூரியன், மறைய அங்கன் - மறையும்படி, நீ - நீ, பாய் - சூழ்கின்ற, இருள் - இருளை, பாரதப்போரில் - பாரதயுத்தத்தில், தந்தது - உண்டாக்கியது, என்ன - என்ன, கண்மாயம் - கண்கட்டுவீத்தையோ! (இயம்புவாய்.)

விரிவுரை:—“என் மைந்தன் அபிமன்யுவைக்கொன்ற சயத்திரதனை, நாளைச் சூரியன் அத்தமன மாவதற்குள் நான் கொல்லவேண்டு, நெருப்பிலே விழுந்து மாள்வேன்” என்று அர்ச்சுனன் பதின்மூன்றாமநாள் போரின் இறுதியில் சூளுரைத்துச் சிவபெருமானை வணக்கி வரம்பெறுமாறு கிருஷ்ணனுடன் அவ்விரவு கயிலைக்குப் போயிருக்கவும், தருமன், சிறல்நெறியாவது பொய்யிலது என்னும் கொள்கையால் பீமன்மகன் கடுடாற்கஜனைக்கொண்டு இச்செய்தியைத் துரியோதனனுக்குத் தெரிவித்துவிட்டான். ஆகையால் மறுநாள் யுத்தத்தில் சுயோதனன் சயத்திரதனை ஒளித்துவிட அர்ச்சுனல் அவனைக் கொல்ல இயலவில்லை; பொழுதுபட இன்னும் சிறிதுநேரமே இருந்தது; அதற்குள் சயத்திரதனைக் கொல்லவேண்டுமென்ப சபத்தின் படி அர்ச்சுனன் தீயில் விழுந்து உயிர்துறக்கவேண்டியவனாவான். மாமாயுபு கண்ணன், ஒருவரு மறியாமல், பனையளவு இருக்கும்போதே சூரியனைத் தன் சக்ராயுதத்தால் மறைத்துவிட்டான். இருறும் சூழ்ந்தது தனஞ்சயனும் தன் சபதப்படி எரிமில்விழுதற்கு ஆயத்தநானான். இனித் தனக்கொருபயில்லை என்று துணிந்த சயத்திரதன், அர்ச்சுனன் சாவதைத் தன் கண்களால் கண்டு களிக்குவனையே மறையிடம் விட்டகன்று தீயில் விழுந்ததுவாயிருந்த அர்ச்சுனனுக்கு எதிரில் வந்து நின்றான். உடனே, கிருஷ்ணன் சூரியனை மறைத்திருந்த தன் சக்கிரத்தை மிலக்கிவிடப்

பகற்பொழுது இன்னும் இருப்பதுகண்டு அர்ச்சுனன் தன்எதிரில் எளிவந்து நின்ற சயத்திரதனை ஒரு பானத்தால் கொன்றான். இது பாரதக்கதை. இக்கதையின் சூழிப்பை வைத்துக் கவி இச் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார்.

“பாரதப் போரில் நான் படைஎட்டேன்” என்று துரியோதனனுக்கு வாக்குத்தத்தம்செய்திருந்தும் கிருஷ்ணன் இவ்விதம் தன் சக்கிரத்தை உபயோகப்படுத்தியது நீதியோவென்று சிலர் சந்தேகப்படுவதும், வர்க்குப் பிறழ்ந்தாவது கண்ணன் தன்னை அண்டினவரும் தன்னுடைய உயிரிற்கு உயிரானவருமாய் பாண்டவர்களைக் காத்த அருளை இது காட்டுகின்ற தென்று இச் செய்கைக்குச் சிலர் சமாதானம் கூறவதும் உண்டு. பின்னோபெருமான் ஜயங்கார் இப்பொழுது இவ்விஷயத்தைப்பற்றி இங்குக் கருதவில்லை. இருண்ட பொருளால் ஒளியை மறைப்பது முறையாயிருக்க, ஆயிரம்கோடி சூரியப்பிரகாசமுடைய சக்கிராயுதத்தால் சூரியனை மறைத்ததும், உலகத்தில் இருள் பாயும்படி செய்ததும் எவ்வாறு? இது என்ன இரத்திரசாலம்! என்று இச்செயலின் அநிசயத்தையே இங்குப் பாராட்டுகின்றார்.

சோதித் திருவுரு வாகாயமாகச் சுருதிநன் னூல் ஓரச்சாதித்து நின்னு தெளிந்துவிட்டேன் மிக்க தானவ சேதித்த நேமித் திருவாங்க சாசுகை திரவுரு விதைத் திருவுரு வின்பே ரணிநிற மானபின்னே. 13.

பத்பிரிவு:—சோதி திரு உரு ஆகாயம் ஆக சுருதி நல் னூல் சாதித்து நின்னு தெளிந்து விட்டேன் மிக்க தானவரை சேதித்த நேமி திரு அரங்கா சங்கை திர உன் தன் ஆதி திரு உருவின் பேர் அணி நிறம் ஆன பின்னே.

அன்வயம்:—மிக்க தானவரைச் சேதித்த நேமித் திருவாங்கா, உன் தன் ஆதித்திருவுருவின் பேர் அணி நிறமானபின், சுருதி நல் னூல் சாதித்து நின்னு, சோதித் திருஉரு ஆகாயமாகச் சங்கைதிரத் தெளிந்து விட்டேன்.

பதவுரை.

மிக்க - மிகுந்த, தானவரை-அசார்களை, சேதித்த-வெட்டியுறித்த, நேமி - சக்ராயுதத்தை யுடைய, திரு அரங்கா - அழகிய அரங்கநாதனே, உன் தன் - உன் துடைய, ஆதி-ஆதிபாகிய, திரு உருவின் - அழகிய உருவத்தின், பேர் - மிகுந்த, அணி - அழகிய, நிறம்-நிறமே, ஆனபின் - (அந்த ஆகாசம்) ஆகின்றதென்பதைக் கண்டபிறகு, சுருதி-வேதக்களாகிய, நல் - சிறந்த, னூல் - சாள் திரங்களை, சாதித்து நின்னு - பழகியபிற்து, சோதி - ஒளிபொருந்திய, திரு - அழகிய, உரு - உன்னுடைய உருவம், ஆகாசம் ஆக - ஆகாசமே என்று, சங்கை-சந்தேகம், திர - சிறிது மில்லாமல், தெளிந்துவிட்டேன் - தெளிந்துகொண்டுவன் ஆயினேன்.

விரிவுரை:—எங்கும் மயமாபிருக்கின்ற தன்மையிடும், அதனின்றும் மற்ற பூதங்கள் யாவும் பிறக்கின்ற காரணத்தாலும், பரம்பொருளான ஆகாசருபமாக

இருப்பதாக வேதங்கள் கூறும். நீல நிறத்தினால் திரு வரங்கர் ஆகாசம் போன்றிருப்பதால் நமகவீ இவ்வ ரங்கரே அவ்வேதங்கள் கூறும் பரம்பொருள் என்ப தைத் தெளிந்துகொண்டாரென்று பாராட்டுகின்றார்.

இலக்கணம்.

முன்னொருவாரம், மொழிக்கு இறுதியில் உயிர் வருவதென்றால் அது உயிர்மெய்யெழுத்தின் ஒலியா கிய உயிரொலியாயிருக்கக்கூடுமெய்நீர் வரிவடிவோடு சேர்ந்து உயிராய் ஒலிக்கின்ற எழுத்தாக இருக்கமுடிய யாத என்பதை விளக்கினோம். ஆனால், சில இடங்களில், "பைந்தொடும்" "வாணசைஇயின்முளைள்" என்றும் சில செய்யுள்களில் ஆங்காங்கு வந்திருக்கக் காணலாம். இவைகளில், தொடர்து, படாஅ, என மொழியின் இறுதியில் உயிர் எழுத்துக்கள் நிற்பன போன்றது தோன்றலாம். ஆயினும், இ, அ, என்னும் அவ்வெழுத்துக்களுக்கு ஒரு ஒலியிலிடை. அவ்வதற் குமுன் இருக்கும் ஈ ஆ என்னும் உயிர் நெடில்கள் அளபெயர்ந்திருக்கின்றவை என்பதைக் காட்டுவதற்கு அடையாளமாக அவை வரிவடிவில் மாந்திரம் நிற் கின்றனவேயன்றி, அவை தமக்குரிய ஒலியோடுகூடிய எழுத்துக்களாகா. உயிரளபெடையின் இலக்கணத் தை முன் இவ்வாறாயும் 104-வது பக்கத்தில் காட்டி யிருக்கின்றோம். பைந்தொட என்பதிலுள்ள ஈகாரத் தை இரண்டு மாத்நிறைக்கு அதிகமாக முன்று மாத் திரைகாறும் நீட்டி இகசுத்தல் வேண்டும் என்பத நற்கு அடையாளமே அந்த இ என்னும் எழுத்தாகையால், பைந்தொட இ, என்று இ யைத் தனித்து உச்ச ரிக்கப்படாது. அப்படியே, படா அ என்பதில், அ யிற்குத் தனி உச்சரிப்பு இல்லை. ஆகையால் இப்படி அளபெடுத்து இருக்கும் மொழிகளிலுங்கூட உயிரொ முத்து இறுதியில் இருக்கின்றதென்று சொல்வதற்கு இடமில்லை.

இக்குஉரைத்தவைகளால், நிலைமொழியின் இறுதி வருமொழியின் முதல் ஆகிய ஈரிடத்திலும் உயிர் நிற் கின்ற சொற்கள் என்றனாப்பதன் பொருள் விளக்கி இருக்கும். மொழிக்கு முதலில் உயிரொழுத்தப் பன் னிரைநீரும் வரும். அரசன், ஆனை, இளமை, என்பன போன்று உயிர் எழுத்துக்கள் நிற்கின்ற சொற்களைத் தான் உயிர்முதல் சொற்கள் என்று சொல்லலாம். தண்மை, ஊகம், பூனை என்பனபோல் உயிர்மெய் எழு த்துக்களால் துவக்குகின்ற சொற்களின் முதல் ஒலி த்த் ப் என்னும் மெய்யின் ஒலிகளாதலால் அவை ஒலிக்கக்கருதுங்கால் மெய்ய்முற்ற சொற்களாகும்.

மொழிகள், ஒரெழுத்து ஒருமொழி யென்றும் எழுத்துத் தொடர்மொழி யென்றும் இருவகைப் பட்டும், என்பதை முன்னர்த் கூறியிருக்கின்றோம். ஆ (பசு), ஈ (ஒரு ஜூது), ஊ (மாபிசம்) ஏ (அம்பு) ஐ (துண்மை, கோழை), ஓ (மதகினைமூயிற் கதவு) என்று பொருள் தருகின்றபோது இந்த ஆய உயிர்நெடில்

களும் தாமே பெயர்ச்சொற்களாய் நிலைமொழிகளாக நிற்கலாம். அ, இ, உ, என்னும் உயிரொழுத்துக்கள், அ அரசன், இ எருது, உ ஆனை, ஈன்ச் சுட்டுப் பொருளில் இடைச்சொல்லாகியும் நிலைமொழிகளாக நிற்கலாம். எ, என்னும் விலைவெழுத்து, எ உலகம் என, இடைச்சொல் நிலைமொழி யாகலாம். இப்படி உயிரொழுத்துக்களை பொருள்பெற்று ஒரொழுத்தொரு மொழியாக நிலைமொழியாய் நிற்குங்காலையில் அந்நிலை மொழிகள் ஒரே எழுத்தா வானவைகளாதலால் உயிரை சந்நிலையாக நிலைமொழி என்று சொல்வது பொருத்தது—ஒரே உயிர் எழுத்தைபுடைய மொழிக்கு முதலும் ஈயும் என்று வெவ்வேறாக இருக்க இயலாதாகையால். தீ, பூ, வா என்பனபோல் உயிர்மெய் ஒரொழுத்தொருமொழிகள் நிலைமொழியாயின், அப் பொழுது வேண்டுகின்ற ஒலினைக் கருதி, உயிரை சந்நிலைள்ள ஒரொழுத்தொருமொழி என்பது ஒருவாறு பொருத்தலாம்.

எனவே, ஆ ஈ போன்ற உயிர்ஒரொழுத்து ஒரு மொழிகளும், அ, இ, உ, என்னும் சுட்டி இடைச் சொல்லும், எ, என்னும் விலை எழுத்தும, அல்லது தீ, கை, போ, போன்ற உயிர்மெய் ஒரொழுத்து ஒரு மொழிகளும், கிளி, வந்த, பாதை என்றவரும் உயிரீற்று எழுத்துத் தொடர்மொழிகளும், நிலைமொழி யாகவும்; அ, என்னும் ஆனை, இத்தம் ஈகை, உலகம் உணமை எயிறு, ஏழை, ஐயன், ஓட்டை, ஓடும், ஓளையம், என்பனபோல் உயிரொழுத்தை முதலிலுடைய சொற்கள் வருமொழிகளாகவும் நிற்க, இவ்வீறு உயிர்களும் எவ்வாறு புணரும் என்பதற் குரிய விதிகள் பின்வருமாறு:—

A. நிலைமொழியும் வருமொழியும் வேற்றுமைத் தொடராயிருந்தாலும், அவ்வுழித்தொடராயிருந்தாலும், தொகைநிலைத் தொடராயிருந்தாலும் தொடர் நிலைத்தொடராயிருந்தாலும், எந்தத்தொடராயிருந்தாலும் இங்குப்பின் கூறுகின்ற விதிகள் எல்லாவற்றிற்கும்பொருத்தும். மகரமெய்யை சந்நிலையாக மொழிக் கும் வருமொழி முதலிலுள்ள உயிரோடு புணரக்கால் தொடரைநோக்கி ஒவ்வொருசமயம் செட்டும், செட்டமும் வரும் என்று முன் கூறியதுபோல், இவ்வுழி ரும் உயிரீறும் புணர்கின்றவிதிகளில் வித்தியாசமில்லை. எனினும், நிலைமொழி உரிச்சொல்லாயின் விதி சிறிது மாறுபடலாம். அதைப் பின்னர்த் கூறுவோம்:

நிலைமொழி உயிரீறும் வருமொழி முதல் உயிரும் புணர்கின்ற இலக்கணத்திற்கு, நிலைமொழி சந்நிலைள்ள உயிர் எனவென்று நோக்கவேண்டுமென்பொழியு, வருமொழி முதலிலுள்ள உயிர், பன்னிரண்டில் எது வாயிருந்தாலும் விதிஒன்றுதான். எனவே, நிலைமொழி யாகும் உயிரொழுத்து அல்லது நிலைமொழி யிறுதியிலுள்ள உயிர், என்னவென்பதை நோக்கி அதற்கு இணக்க வருமொழி முதலில் உள்ள உயிர் புணர்கின்ற விதங்களை அறிந்ததாள பார்ப்போம்.

எ ம ர ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புராசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

ஆர்ணிய காண்டம்—8. சபாயு வுயர்ந்த பலம்.

[691-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கடவுளில் லாதா நன்றே கலங்கிட வேண்டுமாம்மா. தம் தந்தையார் சபாயுவை எதிர்த்துப்பொருதவன் தலைகள் ஓர்ப்பத்துடைய இராவணனை ஆதல்வேண்டிமென இலக்குவன் இயம்பியதை உளங்கொண்டு மதித்த இராகவன் சிறிது தூரம் செல்லாமுன், கடலுள் நாட்டிய மந்தரவையரசனைச் சபாயு குருகிப்பரவையில் கிடக்கக் கண்டான். காண்டமும், வெள்ளியங்கிரியில் ஓர் அஞ்சனமலை வீழ்ந்ததென்னச் சபாயுயின் மேனியின்மீது இராகவன் வீழ்ந்து, உயிர்ப்புயிர் ஒரு நாளிகை கிடந்து பின்னர்ப் பயப்பய ஆயர்வுநீர்து புலம்புவா னுதியே—

தந்தா தையரைத் தனயர் கொலைநீர்தார் முந்தாரே யுள்ளார் முழுந்தான் முனையொருவன் எந்தாயோ வெற்காக நீயு மிறந்தனையோ அந்தோ வினையே னருங்கூற்ற மாணே. [சும் தந்தைமாரைக் கொலைசெய்த புத்திரர்கள் எனக்கு முன் யார் இருந்தார். தயரநுகிய ஒரு தந்தை முன்னசே, என் பிரிவிற்கு ஆற்றலும் இறந்தான். என் தந்தையாகிய சபாயுலை, என்பொருடே நீயும் இறந்தனையோ; ஐயோ, தீவினையுடைய நான் என் தந்தையர் இருவர்களும் தடித்தற்கு அரிய எமன் ஆனேனே]

பின்னுறுவ தோராதே பேதுறுவேன் பெண்பாலாள் தன்னுறுவ தீர்ப்பான் நனியுறுவ தோராதே உன்னுறுவு நீநீர்தா யொருவ மில்லாதேன் என்னுறுவான் வேண்டி யிடருறுவே னென்றாயி.

[எனக்குத் தாய்போன்றவனே, பின்வீணவதை ஆராயாமல், பொன்மான் தனக்கு வேண்டிமென்ற சதைபின் சுவற்சியைத் தீர்ப்பதற்கு யான் மதியங்கிச் செல்ல, நீயோ தனியே சென்று இராவணனை எதிர்க் இயலுமோ என்பதைக் கருதாமல் உன் உறவின் கடையைத் தீர்த்துக் கொண்டாய், இனி ஒரு உறவும் இல்லாத நான் என்ன செய்து என்ன பெறவதற்கு இப்பொழுது துன்ப மடைகின்றேன்]

மாண்டேனே யன்றே மறையோர் குறைமுடிப்பான் பூண்டேன் விரத மதலு னுயிர்பொறுப்பேன் நீண்டேன் மாம்போல நின்றொழிந்த நன்றொழியிலேன் வேண்டேனும் மாமாயப் புன்பிறவி வேண்டேனே

[அந்தனர்சுலைய குறைவைத் தீர்க்கின்றேன் என்று ஓர்விரதத்தைமேற்கொண்டிருக்கின்றேன், அதன்குறும்பின்னும் இவ்வயிர்தச் சுமக்கின்றேனே பொய்யு இல்லை யாகில் இப்பொழுதே உயிரை விட்டுவிடுவேன். இப்படியு மாம்போல நீண்டிடுத்து ஒழுகின்ற தீவினையுடைய நான் மாட்டிமை யிக அடைந்தேனன்றே! சீ சி! இந்தப் பெரிய மாயமுடைய இழித்தபிறவியையிருப்பமாட்டேன் விரும்ப மாட்டேன்]

[வேண்டேன் இம் மாமாயப் புன்பிறவி வேண்டேனே' என இயங்கி நைந்து நரைநீதூறுகி நிற்பவர்த், எம் மனோரில் எத்தனை எத்தனையோ பவர், மற்றும், இராம னு மிக்ஞ, எம்மனோரில் ஒருவரும் இங்கனம் மாழ்கி யுளையே, அல்லது தன்னோரிலாத தானையாய் அன்ன மாட்டிமை யிக அடைந்தேனன்றே! சீ சி! இந்தப் பெரிய மாயமுடைய இழித்தபிறவியையிருப்பமாட்டேன் விரும்ப மாட்டேன்]

ன்ற தயரத்தன்மைத்தனுக் கடித்ததேயன்றி, எண்கடந்தலகிலாத அவ்வாறியும் பாமனுக்கு எவ்வகையிலும் ஏற்பனவல்ல. ஏற்றுக்கோ எம்பெருமான் புன்பிறவி மாமாயப் பூணுதற்குச் சித்தம் வைத்தான். அஃதறிவார் சங்கிலை. ஆயினும் ஒன்று அறியியுலும். கடவுளேயாயினும், மெய்யன்றிப் பொய்யாயவேடவென். தெநீர்தே புரிந்தாலும், மாசிடன்என்ற சொல்லிற்குப் பொருளாயின், “வேண்டேன், இப் புன்பிறவிலேனே டேன்” என வெள்கி வெறுத்துச் சோராமுற் ரீராத. பின்னர், பிரம்மாத்திரப் படலத்தினும், மாய்ந்துகிடந்த அருமைத்தம்பி இலக்குவனைக் கண்டு அலறுகின்ற இவ்விராமன், “பொருந்தே னுனிப் பொய்ப் பிறவீக்கும் பொறை யல்லென்” என விளம்புவதும் இதையே இவ்வண்ணமே வற்புறுத்துகின்றது. இவ்வுலக வாழ்க்கையின் கண் விளைகின்ற இன்னல் இடர்கள் கணக்கில். கோரல் மெய்தலும், இரப்போர்க் கொன்று சுயமாட்டாத பின்னும் இறவாமல் உயிர் சுமந்து துவளவதும், உறமையின் கொடுமையால் காய்கின்ற வயிற்றேறி மாணமும் மாய்ந்து தேய்தலும், அருமைக்குரிய உறவினர் நண்பர் முதுகாபிடுதோர் பிரியவும் உயிர்துறக்கவும் நேரிடுங்காலைபில் களிந்துயர் அடைவதும், அனைய இன்னன்கள் பலப்பல வந்து பற்றும்போது, மனிதன் என்ற மாமாயக்கூத்தன் ஒருகடவுளே “வேண்டேன் இப்பிறவி...யான் பொறையல்லென்” என்று அற்றக் காராமல் இயம்பிவிவாணியின், இனி இம்மனிதப் பிறவியை உவந்தொருவர் உரைப்பதற்கென்னுது? மனிதர் மனத்தின்த் தளர்த்துகின்ற எண்ணக்கள் இவை; ஆயினும் இராமன் துயர்கொண் டுழைக்கும் இம்மொழிகளின்மீது மெய்ப்பிறவி வாய்த்த மனிதர் ஒரு சிறித்பாண்டும் கற்றுக்கொள்ளலாம். தானே கடவுளாதலின் இராமன் தன் மாணுடத் துன்பத்தைச் சார்ந்திவிட்டு ஆறுதற்கு வேறோர் கடவுளின்மையால் இவ்வேழை இவ்வண்ணம் வருந்தலென்றித் துணையொன்றும் இல்லாதவருக்கு யிருக்கின்றார். மனிதர் விதி பெய்வாறாயினும் அவர் கதி அவ்வாறு அன்றே. தம்முடைய துயர்களை பெயலாம் கொண்டு போய்க் கொடுத்தமீட்டுக் கழிப்பாற வோர் கடவுள் மனிதருக்கு உண்டு. “என்னுடையவை எல்ல இத்துன்பங்கள், எம்பெருமனே, நினதேயவை” எனச் சலிக்காத நம்பிக்கையுடன் மனிதர் அங்கடவுளின் தோள்களில் சுமக்கக் கற்று “நான் நான்” என்னுத் தருக்கனை மறப்பார்களாயின், அக்கடவுள்நான், சுமத்தச் சுமத்தச் சுமக்கக் காத்திருக்கின்றார். சுமமாட்டை நம் தலைபினின்று எடுத்தமீட்டு நினைப்பதவரை யிறுந்து துன்பப் பொதிகளும் இறக்கப்படுவதில்லை. இதனை யுணர்ந்தால், தனக்கோர் கடவுளில்லாமையால், “இப் பொய்ப் பிறவீக்கும் பொறை அல்லென்” எனச் சுருண்ட அக்கடவுளிற்று எதிராக, மனிதர் தமக்கொரு கடவுளுண்மைபின் உறுதியால், “இம்மெய்ப் பிறவீக்கும் பொறை யல்லென்” என நிமிர்ந்துபேசும் வீரர்களாவார் என்பதில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ. கடவுளில்லாத் கடவுளின்சுகிரியாவதாயினும் ஆளுக, கடவுளை உடைய மனிதர் வருந்தினால் அதுவரு

ந்துவார் பிழை. “வேறொன்றும் நீ என்பொருட்டுத் தியாகம் செய்யவேண்டா. உனக்கு வருந் துன்பக்களை யேனும் உன் உடைமையாக மார்க்குந்தழுவிப்பற்றிக் கொள்ளாமல் எனக்கும் கொடுத்தேன்—பின் துயர் தடைத்தாய்” என்றும் உறுதியைக்கடவுள் மதங்கள் எல்லாவற்றின் வாயிலாகவும் விளம்புகின்ற செய்தி புதுமையன்று. எனினும், ஈத்தவலக்கும் இன்பம் அறியார்கொள் தம் துயரம் வைத்துமலும் புண் கணைவர்! வைத்துழல்வதன்றி இராமன் வேறுநெறி பெற்றில லாதவின் பின்னும் புலம்புவான்—

என்றும் பற்றுண்ண வேன்றையைச் சான்றேயைக் கொன்றது நின்றான் கொலைபுண்டு நீகிடந்தாய் வன்றாட்சிலையேந்தி வாளிக் கடல்கமர்து நின்றேறு நின்றே நெடுமரம்போலா நின்றேறே.

[என் மனைவி ஒருவரைப் பிரித்து, அவளை மீட்டெடுக்கு எதிர்த்த பெருந்தகையாகிய உன்னைக் கொன்றவனும் உயிரோடு நிற்கின்றான். நீயோ கொலைபுண்டு கிடக்கின்றாய். வலிய தாளினைபுடைய வில்லைஎன்தி அம்புகளின் கற்றையைச் சமர்த்துகின்ற நானும் இப்பழியைத் தீர்க்காமல் செடுமரம்போலும் நிற்கின்றேன்.]

[யேன் சொல்லுடையா ரென்போ விளியுளரோ தொல்வினை இல்லுடையான் காண விறகுடையா யெண்ணிலாப் பல்லுடையா யுள்ளைப் படைபுடையான் கொன்றகல எல்லுடையே விளின்றேன் விறகுடையே எல்லேலே

[“உன் வார்த்தைகள் வளர்ப்பதில் எனக்கு நிகரானவர் பிறர் உள்ளார்” நிறகுநக் உடையவரே, கணக்கில்லாத பந்தனைபுடையவரே, பழைய தீ வினையைபுடைய என்னுடையமையிற் காணும்படி உன்னை, படைக்கலன்களை யுடைய பகைவன் கொன்றுவிட்டுச் செல்ல, என் வில்லே வினே சமர்த்துகின்ற நான் ஆற்றல் அதிகத்தான் உடையேன் அல்லலே]

முடிச்சனை யடைந்திருந்த சடாயு, புலம்பிய இராமன் பொழிகளாற் சிறிது உணர்வுபெற்றும் கொற்றவனைக் காண்டானமே, தன் உள்ளம் குளிர்ந்து, இற்ற சிறகும் இன்னுயிரும் ஏழலரும் பெற்றனன் ஒத்து, “பெயர்ந்தேன் பழியென்று” கருதி,

பாக்கியத்தா லீன்றென் பயனில் பழியாக்கை போக்குகின்றேன் கண்ணுற்றேன் புண்ணியரே வாய்மி தாக்கி யாக்கன் மருடத் தலைதுமித்த [னென்று மூக்கினு லுச்சி முறைமுறையே மோக்கின்றான்]

[“புண்ணிய புருட்களே, பயனற்ற எனது பழியுடைய உடலினை இப்பொழுது விட்டுவிடுகின்ற நான் என் பாக்கியத்தால் உங்களைப் பார்க்கப்பெற்றேன், வருந்கன்,” என்று வாய்கூறி, இராவணனை எதிர்த்து அவன் தலைகளிலிருந்த கிரீடங்களை வீழ்த்திய தன்மூக்கினால் அவர் உச்சியை “முறைமுறை மோக்கினேன்”]

மோந்து பின், அரக்கன்செய்த வஞ்சனை முற்றும் வண்ணம் இவ்வீரு விரரும் எங்கனம் சிதைவைத் தனிவிட்டுச் செல்ல நேர்ந்தார் என்று சடாயு வியத்தலும், இலக்குவன் புருந்தனைவினைத்தும் எடுத்தியம்பினான். இனி, இதனைக் கேட்ட சடாயு, இம்மைந்தர் உற்ற துயரத்தைத் தேற்றதல் நன்றெனச் சிறிதில் அறிவுசொல் உரைகள் ஒதுவானுதினான். இலக்குவனே இராமனுக்கு அறிவுறுத்தித் தேற்றினுளனை வான்மீகம் கூறுகின்றது. இராமன் இலக்குவன் ஆகிய அவ்வீருவரும் தேற்றற்சூரியராய்த்துயர்மலிந்து நிற்க அவர்களில்

ஒருவன் மற்றவனை ஆற்றப் புருந்தா டென்பதிலும் இவ்வீருவரையுமே அவர் தாதையன் னுடையு தேற்ற முயன்றான் என்னல் பெருந்த முடைமையில் ஓரளவு உயர்ந்ததாரும். பேசினோர் முறைமையில் மாத் திராமன் நிப்பேசிய மொழிகளின் முறையிலும் மாத் திராமன் நிப்பேசிய மொழிகளின் முறையிலும் இவ்வீரு நூல்களுக்கும் வேறற்றமை யுளது. இளைப்பான் இலக்குவன் அவ் வடநூலில் மொழிகின்றான்—

“ஓ காருத்த, தாக்களே இத்தத் துன்பத்தைச் சகிக்கிராயின் அறிவிலிகள் வேறு யார் சகிக்கவல்லவர்? ஓ புருஷோத்தமம், துன்பத்தெண்ணிராக. துன்பம் ஒவ்வொரு வரையும் பற்றமேனும் கணத்தில்துழித்துபோம். இது உலகத்தின்சபரால். தகுமகாராஜாவின் குமாரராகிய யாதி என்பலுர் வேட்பவதீயையுடைத்தும் தவறும்படி தபயால் அதை இழத்துவிட்டார். நமது தந்தையின் புரோகிதரான வசிட்டமுறிவருடைய குமாரர்கள் துற்றுவரும் ஓரோசாளின் மண்டபோளர்கள். எல்லாப் பிராணிகளுக்குத் தாயாகிய இத்தத் பூமிதேவியும் நமக்கு தல் துன்பம் உண்டாகின்றது. உலகத்திற்கு இரு கண்ணாக விளங்குவவர்களும் சர்வ வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாய் எவ்வளவுக்கும், மகா பஸகாலிகளுமாகிய சத்திரசூரியர்களுக்கும் கிரகனை துன்பம்கேடுகின்றது. பெரிய பூதங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் கூடத் தெய்வத்தைக் கடக்கமுடியாது. இத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும் கசமும் துக்கமும் உண்டென்று நான் கேள்விப்பட்டேன். ஆகையால் தாக்கன் இவ்வாறு துயரப்படுவது சரியன்று. சிதை இறக்கின் என், பிறரும் கவரப் படிசின் என், தாக்கன் அதற்காக ஏழ்போலப் புலம்புவது தக்கதன்று. உண்மை ஞானிகள் எவ்வகைத் துன்பம் கேசரிடமும் அசையார்கள். ஆகையால், உத்தமரோ தக்கது யாதென்று ஆராய்ந்து அறிந்த கந்தனைப்போன்ற பேரறிவுடையவர்கள் தங்கள் அறிவுஞ்செய்கண்மை தீமைகளை கன்கு பருத்திவிடுகின்றார்கள். பலன் அறியப்படாதனவும் முடிவு தெரியாதனவுமான காரியங்கள் முயற்சியின்றி முற்றப்பெற மாட்டா. தாக்களே இன்னவைகளை எனக்கு எத்தனையோ தரம் சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். பிரகன்பதிக்குட்படான அறிவுள்ள தங்களுக்கு யாரால் புத்திசொல்ல முடியும்? தக்களுடைய புத்தியைத் தேவர்களாலும் அளவட முடியாது. அவ்வீதமான புத்தி இப்பொழுது தக்கத்தால் சோர்ந்து தாக்குகின்றது, நான் அதைத் துயிலுணர்ந்தபொருளே”]

எல்லாருக்கும் எல்லாம் எப்பொழுதும் சொல்லவல்ல அறிவுரைகள் உதாரணங்களுடன் உரைத்தனை இலக்குவன். “எத்தகையவினையையும் விதியானது பொருடும் ஆற்றலுடையது, அதனைக் கடத்தலென்பது எவருக்கும் இயலாது. ஆதலின் உன் னுடைய துயரத்தைக் குறித்து நீ கவலாதே” என்று பிரசவின எடுத்து வினைப் புதுமை பில்லையோ அத்தனைப் பயனுமில்லை. விதியின்வாய்ப் பாதாவரும், பட்டக்கால் சிலகல் வல்லவரும் யாவரும் இல்லை, இது “சாதாரணம்” என்றவொர் பொதுதர்மத்தைப் புகல்வதாலும் கேட்பதாலும் நினைப்பதாலும் ஒருவன் தான் உற்ற தனித்தன்பத்தை ஆற்றிக்கொள்வது எங்கனம்! மனைமும் அன்னேதே; எல்லாரும் இறப்பவரே என்றண்ணத்திலும் தங்களுக்கு அருமைபானவரை இழந்ததுன்பத்தைத் துறக்க வொண்ணாமோ. நேக்கஸ்ப்பியரின் “ஹம்ஸல்” என்னும் நாடகத்தில் வருகின்ற கெட்டுள்ள என்னும் அரசி தன் சாயகன் இறந்த மாதமொருமுறும் ஆதற்குள் அந்நாயகனைக் கொன்ற அவன் தம்பிக்காரடியல் என்பவனை மணப்புகுகொண்ட

என். இவ்வ சிகழ்ந்த சிறிதகாலத்திற்குப் பின்னர் அவள் மைந்தன், இள ஹாமல்வெட், கல்வியின் கிமித்தமாகத் தான்சென்றிருந்த வேற்றாரினின்றும் திரும்பிவந்து, இழந்த தன் தந்தையை நினைந்து நினைத்துத் தாக்கவொண்ணாத துயர்சூர்வா னுபினான். அன்னவனை அவன் அன்னை தேற்றமுபயன் வாசகம் ஒன்று இருந்த வண்ணமும், அதற்கு இள ஹாமல்வெட் கூறிய மாற்றமும் இங்கு நினைவின் கண் வார்த்துரியன—

Queen:—Good Hamlet, cast thy nighted colour off
And let thine eye look like a friend on Denmark
Do not for ever with thy veiled lids
Seek for thy noble father in the dust

Thow know'st it is common—all that live
must die,
Passing through nature to eternity.
Hamlet:—Ay, madam, it is common.

“இருப்பன வெல்லாம் இறத்தல் வேண்டும், இது சாதாரணம்; மற்று, நீயோ உன் தந்தையைக் குறித்து மாழ்குவானேன்” என்றான், தன் புருஷனைக் கொன்றவனை மணந்திருக்கும் ஓர் அன்னை. அதற்கு அவன் மைந்தன், “ஆம், அம்மா, அது சர்வ சாதாரணமே” என்று ஆமோதித்தாரைத் சொற்களில் அடங்கிய வெவ்மை, அவன் தயரம் ஆறினும், ஆறமாட்டான்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய் மொழி

[685-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]
5-ம் பத்து, 10-ம் தசகம்
1-ம் பாசரம்.

பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய்து
[தவவர்க்குத் திறங்கன் காட்டியுயிட்டுச்செய்து போன மாயங்கலும்
நிறந்தனாடுபுக்கென தாயியை நின்ற நின்றிருக்கியுண்
[கின்ற விச் சிறந்தவரன்சுடரோயுண்ணெயென்று கொள்சேர்வதுவே.

அவதாரிகை:—சென்ற தசகங்களில், ஆழ்வார் ஆங்காங்குத் திவ்விய தேசங்களில் உள்ள எம்பெருமானை சேவித்துத் தன் மனதார அவனுடைய அனுக்கிரஹத்தைப் பெறலாமென்று முயற்சித்தவர், தம் மாணவா இடபவந்தவிர எந்த விடத்திலும் வேறு ஸம்பவம் கிடைக்காமற் போகவே, திவ்விய தேசங்களிற்காட்டிலும் அவனது அவதார விசேஷங்களின் அதுலர்ந்தானத்தால் தனக்கு விசேஷ கடாகூடம் கிடைக்கலாமென்று உத்தேசித்து அவ்வதாரவிசேஷங்களில் இறங்கி அவற்றின் விசித்திரங்களில் சரிபாடுபெறலாமென்று பிரவந்திக்கவும், அவ்வண்ணம் கைகடிகவாராமையால் கிலேசப்படுகிறார். இந்தத் தசகம் 8ம் ஆழ்வாரின் இம் மனோநிலையை விவரமாய் விஸ்தரிக்கின்றது.

பொழிப்புரை:—மற்ற மாணிட ஜம்மங்களைப்போல் பூர்வகரம் வசமாய் ஜம்மம் எடுக்காமல் தன் ஆச்சரிதர்களின் ரக்ஷணத்தின்பொருட்டு உலகத்திலே வந்து அவதாரித்து, விசித்திர சகடாஸூர யமர்ச்சன் வதம் முதலிய திவ்வியசரித்திரங்களை இயற்றியதும், பெரிய பாரதப்போரில் சேனைவை அணிவகுத்துத் தன்னை ஆச்சரித்தவர்களுக்குத் தூதலாயும் தேர்ப்பாகலாகவும் உதவிசெய்து தன் லெளசப்பித்ததை உலகமறிபக்காட்டியிட்டுப் பிறகு உன் மஹிமையை அறியாமாட்டாத உலகத்தாரை விட்டுத் தன்னடிச் சோதிக் கோ எழுந்தருளின ஆச்சரியங்களும் அடிபணுடைய மர்மத்திலே புரூந்து என் மனதெயிடக் கலாமுல் நின்று என்னுயியை உருக்கிக் உண்கின்றன. உன்னை அடைவது என்றைக்கோ, வர்ணிக்க முடியாத உன் சிறித்த அழகைப்போது சிரந்தாமாய் அதுபயிப்பினே—என்கிறார்.

குறிப்பு:—இவ்வாழ்வார் ஆசைப்பட்ட ஸம்பவம், தன்னைப் பகவான் கண்குளிரக் கடாகூடம் செய்தல்,

ஒரு மொழிகூறுதல் தழுவுதல் முதலாய் இந்நிரியங்களின் அறுபவம். இந்த மனோதக்கங்கள் அர்ச்சாவதரத்தில் ஸம்பவியாதென்பதை உணர்ந்து, கீழ்ச்சென்ற கிருஷ்ணவாதார சரித்திரத்தின் திவ்விய லீலைகளில் தமது திருமுள்ளத்தைச் செலுத்தி அதுபயிச்சிற்றவகை இது மேற்கொண்ட மனோதத்தின் ஏகதேசம் என்பது கருத்து.

குறிப்பு:—II. கிருஷ்ணவாதாரம், ஸ்ரீராமாவதாரம் இரண்டிலும் மற்ற மாணிடசிக்கன்போல் ஜனனம் செய்யாதிருக்கவும், அவைகளைப்பற்றிப் “பிறந்தவாறும்” என்று துயர்ணிக்கக்கூடுமோ தன்னுடைய—பிறப்புப் போல அல்லாமல் தோன்றி ஆவிர்ப்பவித்தாலும் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் 12 மாதம் தாயின் கர்ப்பாலயத்தில் இருந்ததைப்பற்றியும், கௌசல்யா தேவியிடத்தில் முனைபண்ணுவிடில் அவள் நோவுபட்டதாலும், கட்டவும் பிடிக்கவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணவாதாரத்தில் யசோதைப் பிராட்டியாரிடத்தில் வினையாட்டான பல லீலைகளை நடத்தினபடியாலும் “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று வர்ணிக்கக் கூடுமென்பது தாத்பரியம்.

III குறிப்பு:—“இச்சிறந்த வான்சுடரே” என்றாறறிப்பதிலும் கிருஷ்ணவாதார சிக்கிரஹம் ஆழ்வார் கண்களுக்குத் தக்கவாம் காண்பதுபோல் “இ-இந்த” அதாவது கண்களின் முன்னால் கிட்ட இருக்கிற உன்னதமான கார்நியை உடையவனே” என்று விளக்கினார் - கிருஷ்ணவாதாரம் செவிக் காலத்திற்கு முன்னமேயா பிறந்தபோதிலும் ஆழ்வார் கண்களுக்கு ஸம் காலமாய் இருப்பதுபோல்தோற்றி அதுபவத்திற்குப் புலப்படுகையால் இப்படி ஊழிக்க வேண்டும்.

பதக்குறிப்புகள்:—நிறந்தனாடு - நிறம் - தன்-ஊடு - நிறம் - வஸ்து தத்துவம் - ஸூசூதம் - மர்மம். தன் சாரியை. ஊடு-அகத்தில்-மர்மத்தினுடையமர்மத்தில். விசேஷக் குறிப்பு:—இப்பாசரத்தின் கீழ்க் குறிக்கப் பாலது ஒரு ஐதீகம் உண்டு. ஆழ்வார் இப்பாசரத்தை அதுலர்ந்தான் செய்தகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணவாதாரத்திலும் அதனில் நடத்தியருளிய திவ்விய சேஷ்டைகளிலும் சரிபட்டு ஆறுமாஸ காலம் மேர்ஹித்துக் கிடந்தார் என்பர். “வீதியின் முற்றமே” என்றமுதற்பத்து இரண்டாவது தசகத்தில் பிறமைக்குறித்து ஆழ்வார்பகவானைப் பழிபுக்கோ லென்று போர்பதேசம் செய்ததில், லெனகே விஷயங்களில் பற்றுவிட்டால்தான்

ஆவன் விஷயத்தில் பக்தி உண்டாடுமென்று கற்பித்தார்—உலக விஷயங்களில் வைராக்கியம் வரவேணுமென்றால் எம்பெருமானுடைய திவ்யிய அழகைக் கண்ணால் கண்டால்லது நிறுவாது. இப்படிச் காண்பதும்மூலங்களை யோகாப்பியாசலத்தால் திருத்தினமனை நிரூபித்துப் தபசுஉடையவர்களுக்கும் கலபமன் மென்றும் ஆழ்வார் தாமே ஒன்றும் தசகத்தில் 'மனனசம்' என்ற இரண்டாம் பாட்டிலேயே அறுதி யிட்டார். இப்படியானால் எம்பெருமானே உலகத்தார் இழந்தபிரம மத்தனையென்றே வென்று ஆழ்வார் தாமே ஆசங்கைப்பட்டு 1-ம் பத்து மூன்றாம் தசகத்தில், தன்னைக் காணவேண்டுமென்று ஆவதுடையவருக்குக் காணலாம். ஆவன் சலபமென்றும் எளியனென்றும் கற்பிக்கத்தகுடங்கி முதல் பாசாத்திலேயே 'மத்தது கடைவெண்ணெய்க் களவினி லாஸிடை யாப்புண் டெத்திற முரலினே இணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவே!' என்று பாடினார். அதாவது, இடைக்கலத்தில் வந்து பிறந்து மானிடரோடு கலந்தொன்றே போதாதோ? வெண்ணெயைத் திருடி அமுது செய்து அக்குற்றத்திற்காக உரலோடு தாபினால் சிறு தாம்பிதல் கட்டுண்டு பபந்து ஏங்கி நிற்க வேண்டுமோ, பிரானே—என்று ஆவந்தித்தவரே இவ்வாறுபவத்தில் ஆறுமாசம் மோஷித்துக் கிடத்தார் என்று மற் றொரு ஐதிகமாம்—இதைப்பற்றி அல்விடத்தில் யாம் குறித்தோம்.

2-ம் பாகரம்.

வதுவைவார் ததைபுளேறுபாய்த்தது
மாயமாவீணவாயினேந்தது
மதுவைவார் குமுலார் குரவை
பிணைந்தகுமுதமுதவிது
வதுவென்னலாவனவல்ல
வெண்ணையுன் செய்கைகைகீக்கு
முதவையமுதல்வாயுண்ணை
பென்று தலைப்பாகவணை.

அவநாரிகை:—சென்றுபாசாத்தில் பகவான்கிருஷ்ணுவதாரத்தில் செய்த திவ்யியசேஷ்டைகளில் நடுபட்டுப் பகவானின் வடிவழகைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார். இப்பாசாத்தில் பகவானை என்று தலைப்பெய்வேன். அதாவது "காணுவேன்" என்கிறார். தான் இறந்துபட்டு வைகுண்டஞ் சென்று காணவேணுமென்று தாப்பரியமல்ல. தம் திருவுள்ளத்தால் பூகிருஷ்ணபகவானின் சேஷ்டைகளை ஒன்று ஒன்றாகக் கவலைபாயாமல் மனமார ஊன்றி ஒவ்வொன்றின் ரஸத்தையும் நிதானமாய் உட்கொண்டுநிலிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்.

பதக்குறிப்புக்கள்:—வதுவை வார் ததை—பூரிந்தகோபந்தன் பெண்ணையுணிய ரீளாப்பிராட்டியாரை, அவிழ்த்துவிட்ட ஏழு காளைகளை அடர்த்து எவன் ஒருவன் தொழிக்கின்றோடு ஆவதுக்கு மனம் செய்துகொடுப்பதாக ஏற்படுத்திய தீர்மானம். உள் - இத்தீர்மானத்தைப்பிரகாசப்படுத்திய உடனே கடினம் கூடத் தாமதமில்லாமல், மாயமா-குணசைபோல் உருவமெடுத்துவந்த

கிருஷ்ணபகவானைக் கடித்துக் கொல்ல விரும்பிற்று கொண்டு வந்த அசான் பல்லால் கடிக்கத் திறந்தவாயைக்கிழித்து அசானைக் கொன்றதை அநீஸந்திக்கிறபடி. குழந்தை வினைபாட்டாய் செய்தருளியதைப்பற்றி விண்ணப்பம் இவ்வாறுபவம் கலக்கியில்லாமல் தமக்குக் கிடைக்கவில்லையென்ற விபாஸமும் தோற்ற அருளிச்செய்கின்றார். குரவைபிணைந்த குமுதம் - வட்டமாய் ராஸமண்டல கிரீடையில் கோபிரமர்களுடன் ஒரேசேர்ச்சிபோல் ஏகாஸமாய் ஆடிய அமுதும். அது இது உது என்னலாவன அல்ல- அதுருதிநிரை வடிவமெடுத்த அசானைக் கொன்றது. கிருஷ்ணுவதாரத்தில் சிறுமுழந்தைப்பருவத்தில் வெகு காலத்துக்குமுன் உடத்தேயிய சரித்திரம்:—இது காண்க கிரீடையில் நேசமான கோபிகளுடன் கலந்து ஆடியது-கண்ணுக்கு நேரில் நடப்பதுபோல் காணக்கூடிய தத்தால் சரித்திரம்—உது - முதுவைய முதல்வா-வெகு காலத்திற்குமுன் அண்டக்களைச் சிறுஷ்டித்து ஆக்கிய முழுமுதல் காரணமே! இது பழைய சரித்திரமானதாலும் இவ்வபகாரத்தால் எல்லாருக்கும் பொதுவான ஸாமானிய வர்ப்பானதாலும் விசேஷ அதுக்கிரமம் வந்துவிட்டதாக யாவரும் மதிக்க மாட்டார்கள். ஆழ்வாருக்கோ இம்மூன்றும் ஒன்று போலே பொருள்பாடு உள்ளதாகவே கூறுகிறார்.

"This, that, and the other are all of equally absorbing interest to the seer and the poet" says the text; to others this is of utmost interest, that of mild interest and the other of indifferent interest.

மொழிப்பணர்-விவாஹம் என்ற வார்த்தை பிறந்த உடனே ஏழு காளைகளை ஜெயித்ததும், நிராயாஸ அசாரண குதிநிரை வாயைப் பிளர்ந்ததும் தீர்ப்பெருகும் கூத்தல்களையுடைய கோபிரமருடன் குரவைபிலே கலந்து ஆடிய அமுதும், இச்சரித்திரங்க டெல்லாம் உள்ளது ஆனபடியால் உன் குணங்களின் பிரசங்கத்திலே நடுபடும் என் மனதை மிகவும் நலிவிக்கின்றன - பிரளயத்தில் அமுந்திக்கிடந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கி லுப் போலவே என்னை உன் குணங்களின் அதுஸந்தானத்தில் ஊன்றவைத்து அதுபகைவல்லேனாகும் படி பண்ணவேண்டுமென்கிறார்.

விசேஷக் குறிப்பு:—உன் செய்கை என்னை கைவிக்கும்" என்று இப்பாசாத்தில் கூறுவது இத்தசகம் முழுவதும் பல்லவிபோல் தொடர்ந்து வருவது கவனிக்கத்தக்கது. ஒன்பதாம் பாசாத்தில் "என்னென்ப சம் கரைந்து உருகும்" என்றும், 10-ம் பாசாத்தில் "என்னுமியை உருக்கிக்கொண்டு உன்னை நாமும்" அதாவது "உன் லீலைகளைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க மனோபாவம் ஊன்றி நிரத்தரம் நிற்காமல் மறந்து திரும்பி அந்தச் சுகாதாபவத்தைத் தேடி நிற்கிறது" என்றும் அருளிச்செய்வதின் தாப்பரியம்-பகவானுடன் கட ஒருவதான விசேஷத்தில் நின்ற தாம் அவனை ஸதா ஸார்வகாலம் பார்த்திருந்தா லெழியத் தன் வேட்கைக்கு முடிவு இல்லை என்ற கருத்தினால் இப்படி ஆழ்வார் அலந்துகிறபடி-இதுவே பத்தியோகத்தின் முடிவில் ஏற்படும் கடைசி ஆவனத்தை.

க வி த் த ர கை

[687-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாடல்க்கலி 27.

இளவேனிற்கால வரலின் கண் ஆற்றாது தலைவி தலை வன்பால் தூது விடக் கருதினான். அத்தருத் தோழி, 'ஆயிர்பாய், நம் தலைவர் நம்மைக்காட்டிலும் பிரிந்து உறையும் ஆற்றல் இல்லாதவர்; கிரைவில வந்துகிடுவர். இனி நீ வருந்தாதே' எனக் கூறி வற்புறுத்தியதைக் கூறுவது இச்செய்தியின்.

பாடல்சால் சிறப்பிற் சிணையவுஞ் சிணையவு [போற் நாடினார் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங்க கொடுப்ப றோடவிறு கமழ்க்கண்ணி தையு புனைவார்கட் டோறெற் தாழ்த்து துறைதறை கவின்பெறச் செய்வ வணியகலத் தாரமொ டனிகொள்பு தொய்யகந் தாழ்த்து கதாப்புப்போற் துவர்மணல் வைபவவா ரவிரந் விடைபோடும் பொழுதினான்

விரிந்தாலு மலராயின் விளிந்தாலுங் ருயிலாயிற் பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதலாடும் பொழுதாயி னாரும்பட ரவலநோ யாற்றுவ னென்னுது வருந்தநோய் மிகுமாயின் வணக்கிறையளிபெய்ளே

புதலவை மலராயிற் பொங்கின வண்டாயி னயலதை யலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின் மதலையி னெஞ்சொடு மதனில னென்னுது துதலூரும் பசப்பாயி ணுணக்கிறை யளிபெய்ளே தோயின வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சிணையாயின் மாவின தளிராயின் மந்துள்ளா ரவராயிற் பூவுழி விழ்த்தகண் புலம்புகொண் டமையாது பாயனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளிபெய்ளே எனவார்க்கு

ஆயிர்பாய் யாக்கண முறையாயி தோயர்க்கு நாந்துது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந் தாம்பிரிந் துறைத் தாற்றல்வர் பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விசைந்தே.

(தரவு)

(வரி. 1 - 7) பாடல்சால் சிறப்பின்-(புலவர்) பாடலைப் பெறுதற்கு அமைந்த சிறப்பிணையுடைய, சிணையவும் சிணையவும் - கொம்புகளில் உள்ள பூக்களும் சிணைகளில் உள்ள பூக்களும், நாடினார் கொயல் வேண்டா-தம்மைவிரும்பினவர் வருந்திப் பறித்தலைவேண்டாமென, நயந்து தாம் கொடுப்ப போல - விரும்பித் தம்மைத் தாம கொடுப்பபண போல, தோடு அவிய் கமழ்க்கண்ணி தையு-இதழ் விரி கின்ற வாசனை வீசுகின்ற மாலைகையக் கட்டி, புனைவார்கண் - அணிகின்ற மகளிரிடத்தில், தோடுஉற தாழ்த்து - தொத்தகப் பூமியைத் தொடுப்பது தாழ்த்து, துறை துறை கவின்பெற - துறைகள் எல்லாம் அழகு பெறும்படி, செய்வவன் அணி அகலத்து - திருமகனது அழகிய மார்பிட்டதுள்ள, ஆரமொடு அணி கொள்பு - முத்தாரத்தோடு அழகினால் ஒப்பாகும் தன்மையைக் கொண்டு, தொய்யகந் தாழ்த்த-(சிவந்த) தலைச்சோமல் ஈடுவே தகண், கதாப்பு போல - கூத்தலைப் போல, துவர் மணல் 3, (சிவ இடங்களில்) சிவந்த மணையுடைய, வையை வார் அணி அறவிடை - வைகையின் கீண்ட விளக்கின்ற கருமணலின் இடையே, போடும் - கிராந்து பிளந்து செல்வின்ப, பொழுதினான் - இளவேனிற் காலத்தே,

'துறை துறை' என்னும் அடுக்குப் பன்மைக்கண் வந்தது.

ஆற்றிற்குத் திருமகளின் முத்தாரம் உவமை. பொழுதினான்-உருபு மயக்கம்.

(தாழிசை)

(வரி. 8 - 11) மலர் விரிந்து ஆளு ஆயின் - மலர்கள் மலர்ந்த ஒழியாதிருக்குமாலும், ருயில் விளிந்து ஆலும் ஆயின் - ருயில்கள் தம் பேடையை அழைத்துக் கூவுமாலும், அவர் பிரிந்து உள்ளார் ஆயின் - சம் தலைவர் சம்மைப் பிரிந்து சிணையாராலும், பேது உடனும் பொழுது ஆயின் - (இது) மயக்கம் உறும் தாம் காலமாயிருக்குமாலும், அரும் படர் - பொறுத்தற்கரிய சிணையையுடைய, அலவம் சோய் - துன்பத்தைச் செய்யும் காம சோய்க்கு, ஆற்றுவன் என்னுது - இவன் ஆற்றி இருப்பன் என்று நீ கருதாமல் (இவன் இரத்தவிலென்) என்று என்னி, வருத்த சோய் மிகும் ஆயின் - நீ வருத்தும்படி. என காம சோய் மிகுமாலும், வணக்கு இறை - வணக்கத்தின் அருடைய முன் கையாளே! அளி என் - (அவர் வந்து சம்மாட்டுச் செய்யும்) அன்பு என்ன பயன் தரும்!

9 - அசை.

(வரி. 12 - 15) மலர் புதலவை ஆயின் - மலர்கள் புதரிடத்தனவாலும், வண்டு பொங்கின ஆயின் - வண்டு கள் சோலை இடத்தனவாலும், அவர் அயலதை ஆயின் - அவர் அயல்களின் இடத்தனவால், அவர் அகன்று உள்ளார் ஆயின்-அவர் சம்மைப் பிரிந்து சிணையாராலும், மதலை இல் கொஞ்சொடு - (இவன்) ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லாத கொஞ்சத்துடன், மதன் இவன் என்னுது - வலி இல்லாதவன் என்று கருதாமல், பசப்பு துதல் ஊரும் ஆயின்-பசலை நிறம் என் செற்றியிலே பரவுமாலும், துணக்கு இறை - துண்மையான சந்தனை உடைய முன்கையாளே, அளி என் - அவர் வந்து சம்மாட்டுச் செய்யும் அன்பு என்ன பயன் தரும்!

(வரி. 16 - 19) அறல் - (அரிந்து ஒருகுன்றி) கீர்கள், தோயின ஆயின் - தேங்கி நின்றனவாலும், சிணை-கொம்புகளிலே; சுரும்பு ஆர்க்கும் ஆயின் - வண்டுகள் ஆரவாரிக்குமாலும், தளிர் - தளிர்கள், மாவின ஆயின்-மாமாத்திடத்தனவாலும், அவர் மறந்துள்ளார் ஆயின் - சம் தலை வராய் அவர் சம்மை மறந்துள்ளாராலும், பூ எழில் இழந்த கண் - பூவினது அழகை இழந்த கண்கள், புலம்புகொண்டு - தனிமைகொண்டு, பாயல் அமையாது - தூக்கம் பொருத்தாமல், சோய் மிகும் ஆயின்-சோய் அதிகப் படுமாலும், கொத்தோடு - பரிசு விளையலை உடையாய், அளி என்-அவர் வந்து சம்மாட்டுச் செய்யும் அன்பு என்ன பயன் தரும்!

(தற்க்கொல்)

என - என்று, ஆக்கு - அசை.

(கரிநகம்)

(வரி. 21 - 24) ஆயிர்பாய்-ஆராய்க்கத்தெத்த ஆபரணக் கணையுடையவளே, ஆற்கணம் உரையாதி-அற்கணம் கொல்லாதே, சோயர்க்கு - தூரத்திலிருக்கின்ற சம் தலைவர்க்கு, சாம் தூது மொழிந்தனம் விடல் வேண்டா - நாம் தூது மொழிந்து விடுதல் வேண்டா, சம்மினும் தாம் பிரிந்து உறையும் ஆற்றல்வர் - சம்மைக்காட்டிலும் அவர் இக்காலத்திற் பிரிந்து இருத்தலை ஆற்றாாய், விசைந்து வருகுவர் - விசைந்து வருவார், பிரிந்து எவன் செய்தி - (அதனால்) நீ வருத்தி என்ன காரியம் செய்கிறாய்?

கா ழ் று ம ரை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்க 4. களம் 1.

[689-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

[பகட்டுடைய ஆடைகளைச் சுமந்துகொண்டு
ஏரியல் வருகின்றது]

ப்ராஸ்பீரோ:—வா, அவைகளை இந்தக் கொடியில்
தொங்கலிடு. (1).

[ப்ராஸ்பீரோவும் ஏரியலும் கண்ணுக்குப் புலப்
படாமல் மறைந்திருக்கின்றனர். காலிபந்தும் ஸ்டீ
டிபானேவும் ட்ரின்குலோவும் முழுவதும் நனைந்த
வண்ணமாய் வருகின்றனர்.]

காலிபன்:—வேண்டிக் கொள்கின்றேன், மெல்லயிதி;
இந்தக் குருட்டெலி காலடிச் சத்தமொன்றும்கே
ட்கலாகாது: அவன் குகைக்கருகு இப்பொழுது
இருக்கின்றேன் நாம் (2).

ஸ்டீடிபானே:—ஏ, விருதியே, பொல்லாக்கு செய்
யாத மோகினி என்று நீ சொல்கின்ற அந்த மோ
கினி, நம்மை விஷம் ஆட்டம் ஆட்டிவைத்திருப்
பதன்றி வேறொன்றும் நல்லது செய்யவில்லை (3).
சொல்வது கேள் குருதியே, உன்மீது அதிருப்தி
கொள்ள நேர்வேணுனால், பார் நீ—

ட்ரின்குலோ:—தொலைந்த வேர் விருதிதான் (4).

காலிபன்:—நல்லவென் பிரபுவே, உன் தயவை இன்
னமும் எனக்கு அளித்திகே. பொறுமையா யிரு,
ஏதெனினில், நாணுனைச் சேர்ப்பிக்கும் பரிசில் இ
ந்தக் கஷ்டத்தின் கண்ணைப் பொத்திவிடும். (5)
ஆதலின், மெல்லப்பேசு. எல்லாம் நன்றிவென்ன
நிச்சிப்தமா யிருக்கின்றது.

ட்ரின்குலோ:—இருக்கின்றும், நம் புட்டிகளை அக்குட்
டையில் இழப்பதா—(6)

ஸ்டீடிபானே:—அபகீர்த்தியும் அவமானமும்மாத்
திரமன்றி, ஏ விருதியே, அதனில் அவளற்ற கஷ்
டமும் உளது. (7)

ட்ரின்குலோ:—நான் நனைந்ததைவிட அதுதான் என
க்கு அதிகம். மற்ற, விருதியே, உன் பொல்லாக்கில்
லாத மோகினி இது (8).

ஸ்டீடிபானே:—இக்காரியம் என் காதிற்கு மேலாவ
தானும் போய் நான் புட்டியை எடுத்தவாறுதலிடு
வேன் (9)

காலிபன்:—வேண்டிக் கொள்கின்றேன், என் அரசே,
சும்மா யிரு, இதோ பார்க்கின்றாயே, இதுதான்
குகையின் வாய்: அவரஞ் செய்யாமல் உள்ளே
செல். என்றொன்றும் இத்தனை உனக்கும், உன் ஐ
டைய காசிடிகுயி என்தனை என்றென்றும் உன்
கால்நக்கியும் ஆக்கவல்ல அந் நல்லவொரு தீக்
கினைச்செய்துவிடு (10).

ஸ்டீடிபானே:—கொடு உன் கையை. இரத்தம் பெரு
கும் கருத்துக்கள் கொள்ள நான் தலைப்பட்டுவிட்
டேன் (11).

ட்ரின்குலோ:—ஹா! ஸ்டீடிபானே மன்னவா! ஓ
பிரபுவே! ஓ தீக்கவோய்! ஸ்டீடிபானே! என்ன
வெள்ளை ஆடைகள் உனக் கிங்கே இருக்கின்றன,
பார்!

(1) ப்ராஸ்பீரோ சொல்லியபடி ஏரியல் குகைக்குள்
ளிக்குதலை பண்பான்பாண ஆடைகளைக்கொணர், அவை
களை அங்குள்ள கொடியில் தொங்கலிடுபெய்செய்கிறான்.

(2) குருட்டெலி என்ற ப்ராஸ்பீரோவைக் குறித்தக்
கூறல்களின் மூலம், எலி, வளைக்குள் இருப்பதென்பதில் இவன்
குகைக்குள் இருக்கின்றான் என்பது கருத்தாகும். இருட்டெ
லிருப்பதால் குருட்டெலி என்கின்றான். எலிகளுக்குச்
செவிப்புலன் மிகவும் நுட்பமாகையால், 'மெல்ல யிதித்து
கட' என்ற சொல்வது பொருத்தகின்றது.

(3) மோகினி என்பது பேய்வகைகளிலுள்ளது. "உவப்
பித்தே ஊறுசெய்யா ஒலிகளும் இளைய இசைகளும் உண"
(அங்கம் 3, களம் 2, பக்கம் 602) என்ற மூன்று காலிபன்
சொன்னதை ஒருநாற நினைவில் வைத்திருந்த ஸ்டீடி
பானே, "இங்குள்ள ஆயிசின் கமக்குத் தீங்கு ஒன்றும்
ஒருபோதும் செய்யா என்று சொன்னாலும், மற்ற பறைய
யடித்துப் பாட்டுப்பாடி நம்மைக் கல்லிலும் முள்ளிலும்
இழுத்துவந்த குருட்டெலியே அழுத்திய அந்த உன் பேய்,
இன்னபடி விஷமமாக நம்மைக் கஷ்டப்படுத்தியதன்றி
வேறு ஏன் ஒன்றும் நம்மை செய்யவில்லை" என்று கேட்
கின்றான்.

(4) இப்படி காக்கன் அல்லல்படுவதற்குக் காரணமா
யிருந்தவன் நீதான் என்ற அதிருப்தி எனக்கு உண்டி
து உண்டாகுமானால் பார்—என்று ஸ்டீடிபானே சொல்லி
வருவதை, ட்ரின்குலோ, ("நீ அப்பும் தொலைந்தாய்")
என்று முடிக்கின்றான்.

(5) இது பற்றி என்னை வெறுக்காதே. இன்னமும்
என்பால் தயவைவந்து, இப்பொழுது நேர்த்ததைப் பொ
றுத்துக்கொள். உனக்கு காள் அடைவிக்கப்போகின்ற
வெறுமானத்தின் சிறப்பைக் கருதுங்கால், இந்தக் கஷ்
டத்தை ஒரு கஷ்டமென்றே மதிக்கமாட்டாய்—என்பது
பொருள். பரிசில்—வெறுமானம்,—தீவின் அரசும், மிரா
ண்டாவை அரசியாகவும் பெறவது, கஷ்டத்தின் கண்ணைப்
பொத்திவிடுதல்—(கண்ணைப் பொத்தல்வருகின்ற
விதத்தில்)—இந்தக் கஷ்டங்கள் இடையேவந்து உன் காரி
யத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமென்ற முயற்சியை; எனினும்
அக்கஷ்டங்களைப் பொறுப்பாயாயின், மிராண்டாவையும்
அரசையும் நீ பெற்றாயின், கஷ்டமானது தான் உன்னைத்
தடுக்கமாட்டாமல்விண்ணுதபற்றி வருகிக்கப்பட்டதாகும்
என்பது பொருள்.

(6) குருட்டெலியிலிருந்து இவர் இருவரும் உழன்ற போ
து சாராயபுட்டிகளை நழுவுவிட்டு இழந்ததற்காக வருந்து
கின்றனர்.

(7) அதனில்—சாராயபுட்டிகளை இழத்ததில்.

(8) அதுதான் அதிகம்-புட்டியை இழத்தததான் அதி
கம் வருத்ததற் கிடமானது.

(9) மறுபடி, காள் என் காதுவடிசேற்றில் அழுத்தியா
யினும் என் சாராயபுட்டியை அந்தக் குருட்டெலியில் தேடித்
கொண்டுமரப் போகின்றேன்.

(10) நல்லதிக்கு-ப்ராஸ்பீரோவைக் கொல்வது. அது
னால் ஸ்டீடிபானேயிற்கு நன்மையுண்டாகும் என்பது
பற்றி 'சல்ல' தீங்கு என்கின்றான். கால்நக்கி-காலுக்கு
பலன். இதைச் செய்வாயாயின் காள் எங்காளும் உன்
கால்களை நக்கிக்கொண்டு கிடப்பேன்—என்பது பொருள்.
ப்ராஸ்பீரோபோன்றவர்களைக் கொடியாக்கி கொ
ன்றது அழித்துவிட்டு அவர்களுக்குப் பதிலாய் ஸ்டீடிபா
னே போன்ற இழிகுலக் கயலர்களைத் தலைவர்களைக்கி
அவர்களுடைய கால்களை நக்கிவிடக்கூடிய முயற்சியாக
"அடையெட விடுதலை, விடுதலை அடையெட!" என்னும்

காலிபன்:—ஓமுடா, விட்டுவிடு அதனை; வெறும் குப்பை ஆகிறது.

டீரின்சுவோ:—ஓவேறா, விரகுபேய், பழந்தணிக் கண்டையில் இருப்பதென்னென அறிவோம் யாம்—ஓ ஸ்டீடியாஸே மன்னவா! (12)

ஸ்டீடியாஸே:—கழற்றியிடு அந்த அங்கியை, டீரின்சுவோ. இக்கையின்மேல் ஆணை, நானே அந்த அங்கியை எடுத்துக்கொள்வேன் (13)

டீரின்சுவோ:—என் அரசே அதனை எடுத்துக்கொள் ளட்டும் (14)

காலிபன்:—ஐவோதரம் முழுக்கதா இம்முடனை (15) இந்த அற்பப் பொதிமீது மதிமயங்கிக் கிடப்பதன் கருத்து யாது (16) மேற்சென்று நாம் அந்தக் கொலையை முதலீற் செய்தீர்வோம். விழித்துக்கொள்வானுயின், கால் கட்டைவிரல் முதல் உச்சந்தலை வரையில் நம்முடைய தோல்களைக் கிள்விக் கிள்ளிச் செய்த இரண்டைச் சட்டையப் முடி நம்மை யோர் அதிசயப்பண்டம் ஆக்கிவிடுவார் (17).

ஸ்டீடியாஸே:—விரகுபேய், நீ சம்மாவிர—ஆம்மா, கொடியே என்சட்டை யல்லவா இது? இப்பொழுது சட்டைகளைக் கொல்கின்றேன் இருக்கின்றது. இப்பொழுது, சட்டையே உன்னைத் தூக்கினால் நீ மயிரை இழந்து மொட்டைச் சட்டையாய் முடிவாய் (18).

டீரின்சுவோ:—செய், செய். கோலுந் தூக்குமாய்த் திருகுகின்றோம் நாம்; (19) பிரபுக்களுக்கும் தக்கதே அது (20).

ஸ்டீடியாஸே:—இவ் விடகத்தின்பொருட்டு உனக்கோர் வந்தனம். இந்தா, அந்தநகர ஓர சால்லை நான் இத்தேயத்தின் அரசனாயிருக்குமளவும் புலவையாய் ஒருபோதும் பரிசில் பெறாமல் போகவேண்டா. “கோலுந் தூக்குமாய்த்திருதல்” மிகச்சிறந்ததோர் மண்டையின் குத்து இது. இந்தா, இன்னொரு சால்லை இத்தரு (21).

டீரின்சுவோ:—விரகுபேய், வா, உன் விரல்களில் சிறிது பசை பூசிக்கொண்டு மற்றவைகளை வாரிக்கொள் (22).

காலிபன்:—அவைகளில் ஒன்றும் எனக்கு வேண்டா. இதனால் காலத்தை இழந்துவிடுவோம். பின், எல்லோரும், நத்தைகளாகவேனும் இழிவுறத் தாழ்த்தெற்றிக் குரங்குகளாகவேனும் மாற்றப்படுவோம் (23).

ஸ்டீடியாஸே:—விரகுபேய், உன் விரலை வை. என்சாராய்ப்பிப்பா யிருந்திருப்பித்திருகு இவைகளைச் சுமந்துசெல்ல உதவிசெய். இல்லியேல், என் இராச்சியத்திலிருந்து உன்னைத் தூத்திவிடுவேன். ஓ! போ! தூக்கு இதை.

டீரின்சுவோ:—இதனையும்.

ஸ்டீடியாஸே:—ஆம், இதனையும் (24).

[வேட்கள் வருகின்ற அரசவம் கேட்கின்றது. ஆவிகள் பல வேட்டை காங்களின் வடிவங்களென்று வந்து அவர்களைத் தூத்துவிடுவன. பார்ஸ்பீரோவும் எரியலும் அச்சங்களினை எவகின்றனர்]

பார்ஸ்பீரோ:—வேறா, பர்வதம், வேறா!
ஏரியல்:—வெள்ளி, அதோ, வெள்ளி!
பார்ஸ்பீரோ:—மூர்க்கா, மூர்க்கா! அதோ! கொடியா, அதோ! கேள் கேள்! (25)

முழக்கீத்தின் பொருள் என்பதை வேகல்சப்பியர் இங்கு ஐயமறக் காட்டுகின்றார். ஸ்டீடியாஸேவின் நினைவெல்லாம் அந்தச் சாராய்ப்பிப்பியலேயே இருப்பது, இந்தத் தலைவர்களுடன் ஒப்புசேரக்கூடத் தக்கது.

(11) “கையைக் கொள்” என்று காலிபனது கைகளைக் குலங்கி, நாம் எண்ணியபடி பார்ஸ்பீரோவைக் கெரல் கின்ற எண்ணங்கள் எனக்கு இப்பொழுது உண்டாகின்றன—என்கின்றான்.

(12) பார்ஸ்பீரோவின் கட்டளைப்படி சீரியல் கொணர்த்த கொடியில் தொக்கவிட்டிருந்த பகட்டாடைகள் இப்பொழுது டீரின்சுவோவின் கண்களில் தென்பட, இச்சிறைத்தவர் கருத்து அவைகளின்பார் செல்லின்றது. “ஸ்டீடியாஸே மன்னவா” என்று டீரின்சுவோ பரிசு சமரக் கூவிக் காட்டியவுடனும், காலிபன், “சாமியர் கையிலிருக்க, ஏழுடா, இக் குப்பையில் கண்ணைச் செலுத்தாதே” என்று தடுக்கவும், டீரின்சுவோ, “இவ்வயிரிய ஆடைகளை நீ குப்பை பெய்து கூறுவதாற்போட்டுமே நாம் கள் விட்டுவிடுவேமோ; போட்டுக்கழித்துப் பழைய ஆடைகள் விடுகின்ற கடைகளில் காண்கின்ற ஆடைகள் வாங்கி அறித்திருக்கின்றோம். ஆகையால், கல்லது பொல்லாதது பார்த்து எங்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ளத் தெரியும்”—என்கின்றான்.

(13), (14) டீரின்சுவோ ஓர் அங்கியை எடுத்து அணித்துக்கொள்கின்றான். ஸ்டீடியாஸே அந்தப்பேசைப்பட்டு, கழற்றிக் கொடுத்துவிடப்படுக. கட்டளையிடுகின்றான். இக்கையின்மேல் ஆணை, என்பது, கொடுக்க மறுத்தால், இக்கைகளைக் கொண்டு உன்னைக் கொளுத்தப் புலம்பப்பென், என்னும் குறிப்புடையது. விரும்பினாலுயின் உயிர்ப்பெடல்வாம் அரசனுக்கே உரியதென்னும் கொண்பைப்பற்றி டீரின்சுவோவும் கொடுத்துவிடுகின்றான்.

விடுதலை அளிக்கப்படுகின்ற தலைவர்கள் பழற் துணிக் குச்சு சண்டையிடு இத்தச் செய்தி அரசியலுள்ளெல்ல யாது முதுமையன்றது.

(15) ஐவோதரம் - மகோதரம் என்னும் கேள்யம்.

(16) இந்தப் பழந்தணிகளை அவாவி இப்பொழுது உங்கள் மதியை இழக்கலாமா—என்பது பொருள்.

(17) அதிசயப்பண்டம் ஆக்குதல்—மனிதரென்ற அடையாளமே தெரியாதபடி கிள்ளுகாயத்தால் உருவம் கிடைக்கும்படி செய்தல்.

(18) துணிகளைத் தொங்கிய கொடியை, “ஆம்மா கொடியே என்று ஒருபெண்ணை உருவம் செய்து முன்னி லைப்படுத்தி அழைக்கின்றான். இவன், கொடியினின்றே ஒரு சட்டையைக் கொள்ளும் இருக்கும்போது சிக்கிக்கொண்டது போலும். அது கம்பளிச் சட்டையாயிருக்க வேண்டும். அந்தச் சட்டையை, “சட்டையை” என்று முன்னி லைப்படுத்திக் கூப்பிட்டு, உன்னை இப்பொழுது அங்கி இருப்பேனென்று நீக்குண்டு உன் கம்பளி மயிரெல்லாம் பிழ்த்தியாய் மொட்டைச் சட்டையாய் முடிவாய்—என்கின்றான்.

(19) கோலுந் தூக்குமாய்த் திருகுகின்றோம் என்பது—ஒழுக்காகத்திருகுகின்றோம் என்று பொருள்படும். கொற்றக் கவளிச் சட்டைக்கு கோக்குவதற்கு உடையோ கிரும் கருவிகள் கோலும் தூக்கும். “கோலின் கீழ் இருக்கின்றது... தூக்கினால்” என்று ஸ்டீடியாஸே சொன்ன மொழிகளை டீரின்சுவோ, “கோலும் தூக்கும்” என்று சேர்த்துச் சிலவேடையாக விடும் பேசுகின்றான்.

(20) இவ்வாறு ஒழுக்காகத் திருவதுதான் பிழ்ச்சுக்குத் தக்கதாறும்—என்பது பொருள்.

(21) புலவர்களுக்கு அரசர் பரிசில் அளிக்கும் முறையை மையல் கடிக்கின்றான். “கோலுந் தூக்குமாய்த் திருகி தல்” என்று டீரின்சுவோ சொன்னதை விவரத்துடன் முன்னோர் சால்லை பரிசிலாக அங்கிருக்கும் ஆடைகளின் என்று பொருள்படும் சுத்திச்சண்டையிற் திறமையாகக் குத்துக்கள் எவ்வதுபோல், மண்டையிலுள்ள புத்தியால் இந்த விடம் பேசப்பட்டது,—என்பது கருத்து.

(22) காலிபன் ஒன்றையும் எடுத்துக்கொள்ளாதிருப்பதனால், “வேட்க் கொம்பிப்பைத்தலயிற் பறவைகளைப் பிடிப்பதுபோல, நீயும் உன் விரலை வைத்து இவைகளை வாரிக்கொள்”—என்று கூறுகின்றான்.

[காலிபனும் வட்டியாளோவும் டீரின்கு
வோவும் தூத்தி ஒட்டப்படுகின்றனர்]
போய் நீ, இவர் கணுக்களை வறட்டு இழுப்பினால்
அரைக்கும்படி. என் பேய்களுக்குக் கட்டினாயிடு.
முதிய திரிவாய்புவால் அவர் தசைகளைச் சுருட்
டிவிடு. சிறுத்தையையும் காட்டுப்பூனைபையும் விட
அதிகம் கின்றாப்பள்ளிகள் உடையவர்க ளாக்கி
கிடு. (26).

ஏரியல்:—கேள், கதறுகின்றனர் அவர்.
ப்ராஸ்பீரோ:—நன்றாக வேட்டையாடப்பட்டும்
அவர்கள், இந்தக் கடிக்கையில் என் சந்துருக்களை
ல்லாம் எனது இரக்கத்தின் அகப்பட்டிருக்கின்ற
னர் (27). சிறிதுபொழுதில் என் காரியங்கள் மு
டிவுபெறும்; நீயும் காற்றினைச் சுத்தராமாக அ
டைவாய் (28). சிறிது என்னுடன் வந்து எனக்கு
டிவலை செய்.

[போகின்றனர்]

நான்காம் களம் முற்றிற்று.

(28) ப்ராஸ்பீரோ விழித்துக்கொண்டிவிலானாயின்
கம்மை சத்தைகளாகவேனும் குரங்குகளாகவேனும் மாந்
றிவிலான்—என்பது பொருள்.

இழிவுறத்தாழ்ந்த நெற்றி-குரங்குகளின் நெற்றி சிமர்
வதின்தீர்க் குறையிப் பின்புறம் சாய்ந்திருக்கும். இத்தகைய
நெற்றிமீதரில் இழிவையும் மூடத்தனத்தையும் துஷ்ட
டருணத்தையும் காட்டும்.

(24) என்று, அங்கிருந்த ஆடைகளை மூட்டைசட்டிக்
காலிபனது தோளினீட்டி சுமத்துகின்றனர்.

(25) பர்வதம், வெள்ளி, மூர்க்கன், கொடியன்—இவை
நாய்களின் பெயர்கள்; அல்லது, காய்வேடம் பூண்டு
வந்த ஆவிகளின் பெயர்களாயிருக்கலாம்.

(26) கின்றாக்காயத்தால் அவர் தோல், புலி அல்லது
பூனைத்தோல் போலப் புள்ளிப்புள்ளியாகிவிடும்படி. செய்—
என்பது பொருள்.

(27) காள் இரக்கம் காட்டினாலன்றித் தப்புதற்கு வழி
யற்றுக் கிடக்கின்றனர்—என்பது பொருள்.

(28) உனக்கு விதிலை யளித்துவிடுவேன். பிறகு நீ உன்
னிடீட்டும்போல் அடக்குவாரின்றித் காற்றில் திரியலாம்—
என்பது பொருள்.

அ ப ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்— 30. வியாகரணம்

[684-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

V. கலி விருத்தம்

(1) கலிவிருத்தங்களில் மிகவும் சிறந்தனவாய்ப்
புலவர்களால் கொண்டாடப்படும் விருத்தம் அப்பர்
திருக்குறள்தொகை போன்ற விருத்தங்களே.

உலகெ லாமுனார்ந்தோதற் கரியவன்
நிலவு லாகிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதிய னம்பலத் தாவிவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்
—பெரியபாரணம் 1.

உலகம் யாவையும் தாமுள் வாக்கதும்
நிலைபெ றுத்தது நீக்கது நீக்கலா
அலகி லானீயா யாட்டுடை யாவார்
தலைவ ரன்னவர்ச் சேசர ணுக்களே
—கம்பராமாயணம் 2.

இவைகளில் அடிக்கு முதலசை நிரையசை யாத
லால், பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு
அடியிலும் நிற்கும். நேரசையாயின் பதினென்றும்.

(உ - ம்)

அன்னம் பாவிக்குர் தில்லைச் சிறும்பலம்
பொன்னம் பாவிக்கு மோலும்பு பூமிசை
என்னம் பாவிக்கு மாறுகண் டுன்பு
இன்னம் பாவிக்கு மோசிப் பிறவியே
—கோயில் - திருக்குறள்தொகை 2.

சிறின்இயலால், மாச்சிரோடு மூன்று கூளின்ச்சீர்கள்
வருமென்று காண்க. கூளின்த்திற்குப் பதிலாய் மாந்
காய்ச்சீர் வரினும் வரும். (முன்சூறிய ஒழிபியல் கிதி
யாலுணர்க)

(2) முதலிரண்டு சீர்களுள் விளச் சிராயும், மூன்றா
வது மாச்சிராயும், நான்காவது கூளின்ச் சிராயும் வரு
வது இற்று உதாரணம். அப்பர் திருவிழகையீரட்
டானம்-திருக்கெடிவலாணர், பண்-கார், தார பஞ்சமப்
பதிகம்.

முனைக்கதி ரினம்பிறை மூழ்க வெள்ளநீர்
வளைத்தெழு சடையினர் மழலை வீணையர்
நிலைத்ததோர் மாந்மழுக் கையர் செய்யபொன்
கிலைத்தழித் தோன்றிடுங் கெடில வானரே.

—ஊ. திருக்கெடிவல வானர் பதிகம் 1.

முன்னே கூறப்பட்ட எண்ணீர்க்குநெடி லாகிரியவ
கைகளுடன், இக்கலிவிருத்தங்கள் இராட்டித்து' என்
சீர்க் கழிநெடியாய் வருவதும் உண்டு. ஆயினும் அவ
ற்றைக் கலிவிருத்த இராட்டிப்பெனக் கொள்ளலே சிற
ப்பு. முதல்வகைக் கலிவிருத்தம் இராட்டிய எண்ணீர்
கீழ்வரும் பட்டினத்தடிக்கள் பாட்டில் காணலாம்:—

அன்றை யெத்தனை யெத்தனை யன்றையோ
அப்ப நெத்தனை நெத்தனை யப்பளே
பின்றை யெத்தனை யெத்தனை பின்றையோ
முன்றை யெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
மூட னாயடி யேனும நிந்திலேன்
இன்ன மெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
யென்செய் வேண்க்கசி யெகம்ப நரத்தனை

இதைக் கட்டளைக்கலிப்பா வெணக் கூறல் சிறப்பு.

(3) கலிவிருத்தங்கள் இராட்டி எண்ணீர் விருத்தங்
களாய் வருவதுபோல், முன்சூறிய எண்ணீர் விருத்தங்
களிற் பாதி கலிவிருத்த உருவத்தில் வருவதுமுண்டு
(உ-ம்)

மட்டுகிளி பொழிற்குன்றம் வலவர் தேறி
சட்டகீடர் தழுவரச் சகாயப் போற்றி
யெட்டுருவால் குமாரலிங்கத் திறைவன் பாதம்
மட்டுமே து மன்னா யி யஞ்சித் தானூல்

தணிகைப் புராணம்

முதல்வகை எண்ணீர்க்குநெடி லாகிரியவிருத்த மா
கிய இது அப்பர் திருத்தாண்டகலிருத்த உருவத்தைப்
பாடியாக்கி எடுத்தாற்போல்காணப்படும். இரண்டாம்

வகை என்னிர் பாதிவான கலிவிருத்தம் நமது இலக் கியத்தில் காணப்படவில்லை. இக் கலிவிருத்தங்களில் ஒரு சிர் குறைய வஞ்சிவிருத்தம் ஆவதும் உண்டு:—

அங்க வெல்லை யவுணர் கோ
 எனக்க னை நெ திரும்
 மங்குல போல்வ ரம்பலோச்
 செக்கண் வானி சிதறினான்
 கத்த புராணம்.

(4) முன்னே கூறிய கலிலிலைத் துறைகளில் இரண்டாம் வகுப்பில்* ஒருசீர் குறைபவரும் கலிவிருத்தம் சம்பந்தர் திருமுறையிற் காணலாம்:—

பாவக் கெடும்வல் வீண்பாரி டஞ்சூடி
 விரவிற்புறக்காட் டிறைறென் றெ ரியாடி
 யாவச் சடையற் தனைமேய வழுகார்
 குரவப் பொழில்சூழ் குரங்காடி துறையே.
 சம்பந்தர் திருக்காதென் குரங்காடிதுறை-
 பண்-இத்தளம் 1.

*இவ்வகுப்புக் கலித்தறை விதி விருத்தப்பாவியவில்.

[குறிப்பு:—இதில் 4-ம் சிர் குறைய வந்ததால் 2-ம் கலிலிலைத்தறை யாகாமல் கலிவிருத்த மாயிற்று]

இத்தகைய கலி விருத்தங்கள் நாலாயிரப்பிரபந்தத் திலும் காணலாம்:—

கண்ணாக்கடல் சூழிலக் கைக்கிறை வன்றன்
 தின்ணாகம் பினக்கச்ச ரஞ்செல வழ்த்தாய்
 விண்ணோர் தொழும் வேங்கட மாமலை மேய
 அண்ணாவடி யேனிடை ரைக்கண் யாயே.

திருமங்கை யாழ்வார்-பெரிய திருமொழி 1-ம்பத்த, 10-1

(5) முழுவதும் மாச்சீரால் வருவது:—
 தார்த்தம் பெருமை யறியார் தூது
 வேந்தர்க் காய வேந்த ரூர்போல்
 காந்தன் விரன்மென் கலைநன் மடவார்
 கூர்த்தல் கமமுந் கூட லூரே.

சிர்மாக்கனி கூவிளம் கூவிளம் சொற்ற தேமா
 கேர்மா விரண்டிற் நனியே குறினிற்ரு மென்றூர்
 ஓர்மா புனியொ றுறமா புனிமாம் க்னிச்சீர்
 சேர்மா விரண்டு மதனக் கொடிதேர் குவையே.
 எனக் கூறப்பட்டது.

அ மீ ல்

[686-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அறம் அல்லது அருளின் உரையாணியாவது பொறுமைக்குண மாகும்.

தன் தேவைக்குத் தக்கபடி கருவிகளை ஓர் தொழிலாளி உபயோகித்தல்போல், இவ் வலகாதிகளை ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் உபயோகிக்கவேண்டியே யல்லாமல், தான் அவைகளால் ஆட்டி அலப்புறத்தப்பட்டு அழியக்கூடாது.

கொடிய சிலந்துகளுக் கெல்லாம் தலைமை பூண்டு விளங்குவது மாணுடாரசியே யாகும். சமயம் நேரிட்ட பொழுதெல்லாம் நிர்ச்சிந்தனைபுடனும் நிர்ப்பயத்துடனும் அயலார்களை ஹிமிசித்து அடிமைகளாக்கிச்சிறைப்படுத்திக் கொன்று குதூகலக் கொள்கின்ற பிராணிகளர் மாணுடாரசியிலேதான் இருக்கின்றன! குருவார்த்தைகளுக்கும் கொடிய செய்கைகளுக்கும் அது கூலமான ஆதாரங்களையும் கற்பனைகளையும் சட்டங்களையும் அமைத்து, மதத்தைப்பறித்து, தர்மத்தைத் தாறத்து, கடவுளையும் தன்பக்கம் சேர்த்துக்கொள்ள முயற்சித்து ஆரவாரம் புரியும் மிருகம் மனிதன் ஒருவனே யாவான்.

ஓர் வனிதையின் வண்ணத்தையும் அழகையும் அவளுடைய நெற்றியில் உட்காரும் நயானது முற்றிலும் அறிவுமோ? ஒரு தேகியின் அமைப்பையும் உன்னப்போக்கையும் அவன் முகத்தின்மீதுதாண்டி செல்லும் எறும்பு உணருமோ? இதுவேபோல், ஒரே வழியைத் தொடர்ந்து, ஒரே விதியைப்பற்றி ஆராய்தலால், நம் முடைய அந்தரங்கப்போக்கும் கருத்தும் புலனாகுமோ? நம்முடைய குற்றம் குறைகளையும் சிர் சிறப்புக்களையும், ஒரு பக்கமும் கோடாமல், பன்முறை பல விதத்தில் ஊன்றிச் சிர் தூக்கிப் பார்க்கின், உள்ளதை உள்ளவாறு உணரலாம். மாந்தரிற் பெரும்பாலோர் இவ்வாறு செய்வதில்லை. ஆதலினாலன்றான், மெளண்டியமும், தற்பொழிலும், வீணுழைப்பும், பற்பல ஆரவா

ரங்களும் சிந்தேனும் குறைவுறும் பெருகியே லுருகின்றன.

ஒவ்வொருவருடைய முயற்சியும் அம்முயற்சியின் வழியும், அவ்வவருடைய அறிவு விசாலத்தையும், சிந்தனைபின் போக்கையும், கருத்தின் ஆழத்தையும், தேக பலத்தையும் ஒத்தன. உலக உலகாதிகளைப் பற்றிய உணர்வும் ஞானமும் அந்தக் குணதீசயங்களைப் பொறுத்தன.

மாணுடானே வரும் சகத்தை நாடி உழல்கின்றனர். ஆனால், சகம் என்பதே தா தப்பியேயடி மறைத்துவிடுகின்றது.

அறிவு அறிவின்மை, நன்மை தீமை, என்பவைகளைப் பற்றி உன்னியுன்னி நாம் உழல்வதென்? இருக்கவேண்டியது இருக்கின்றது, அல்லது இருக்கும்; இருப்பது, அல்லது இருக்கப்போவது நன்மைபொருத்தியதாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையை நம்முன் பெருக்குவோம். பின் மனச்சாந்தி ஊழி வளமுறும்.

தூய்மை வாய்மை நேர்மைகளை வளர்ப்பிக்கும் குணமே மதத்தின் பிரமாணமாகும்; அருள் அல்லது பக்தியும், தியாக சிந்தையும் நம்முன் எவ்வளவு அதிகரிக்கின்றனவோ, அதே அளவுடன் மதப்பற்றும் பெருகுகின்றது.

சொர்க்கம் அல்லது உச்சந்தானத்திற்கு நம்மை எழுப்பக்கூடியது சந்தேமாரும்; ஏனெனில், ஒருங்கு சிர் அல்லது இசைவின் பபுலுவது கங்கீதம்; இயைபு பூர்ணத்தின் குணதீசயம்; பூர்ணம் என்பது நம்முடைய கனவு, அல்லது, மனோபீஷ்டமாவது; இக் கனவுதான் சொர்க்கம்.

நம்மை வருத்துவது வாழ்க்கையுறும், உலகமமன்றும், ஆனால் நம் உள்ளம் பற்றும் தீமைகள் யிமிசின்ற வருத்துகின்றன என்ற பரீவரணையே யாம். பூர்ணத்தின் அசல நித்திய அம்சமே கடவுள்; அ்தன் இயங்கும் அம்சமே பிரகிருதியாவது. உண்மை

மில் கடவுளுள் பிரகிருதி தோய்ந்து கிடக்கின்றது. பிரகிருதி கடவுளன்று.

ஒவ்வொருவரையும் அவ்வவர் மனோவமைப்பிற்கும் குணத்திற்கும் தக்கபடிதான் கற்பித்துச் சீர்ப்படுத்தி உயர்த்துதற் கியலும்.

சீர்மையின் இலக்கணம் யாதெனின், தன்னலப் பற்றற்றிருத்தல், அல்லது உதார நோக்கம், அல்லது தியாக சிந்தனைபுடன் நிஷ்காமப் பணி புரிதலாம்.

நனவுக்கு ஆதாரமாயிருப்பது கனவுபோலும். கனவில் காணப்படுபவைகளே சிந்தனை மூலமாக வெளித்தோன்றிப் பற்பல உருவங்கள் தாங்கிப் படிப்படியாய் விரிந்து ஆழ்ந்து உயர்ந்து இறுதியில் அக்கனவாகவே முடிவுகின்ற போலும்.

நிமிஷத்தோறும் மாறி மாறி இறப்பதும் மறைவதும், மீண்டும் தோன்றி உயர்வதும், ஒரே சமயத்தில் சாதிப்பதும் மறப்பதும், அழிப்பதும் நிரும்பதும், உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும், ஏறுவதும் இறங்குவதும், கூட்டுவதும் கலைப்பதமான பரஸ்பரமுனைகளுடன் விளங்கும் ஒரு சிந்தையாம் இவ்வாழ்க்கை. ஊன்றிப் பார்க்கையில், ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமற்ற விஷயங்களால் உடும்புவதும் தேய்சீன் மூலமாக வளர்வதும், இறப்பினன்று உயிர்த்தலுமான விஷயங்கள் புலனுகின்றன. இரகசியங்களுடனல்லாமல் திகைத்து வியக்கச் செய்யும் மிகப்பெரிய இரகசியம் இவையேபோலும்.

இவ்வுலகவாழ்க்கையானது ஓர் பாலைவனப் பிரயாணத்தை ஒத்ததாகும். வறுந்தரத்தில், பகலில், பிரயாணியைச் சுற்றிலும் கழுஞ்சாள் பறக்கின்றன. இரவில், தேனும் பரம்பும் ரிபும் கொடும்பு வரும் துகின்றன. இவ்வண்ணம் பற்பல கஷ்ட நிஷ்டரீங்கள் படையெடுத்த ஓயாமல் அவனைத் தாக்குகின்றன; எளிதும், சக்ததையும் இன்பத்தையும் அமைதியையும் அளிக்கக்கூடிய நாடு ஒன்று அப்பால் உளதாக நம்பி, இந்நம்பிக்கையின் வலிமையின்போல் சொல்லிய விபத்தக்களைப் பொறுத்து முன்போகின்றான்.

சூலைத்துபொன ஒழுங்கு அல்லது சீர்மையை மீண்டும் பிரஸ்தாபித்தற்காகவேதான் குழப்பங்களும் கலகங்களும் போர்களும் உண்டாகின்றன போலும். இவைகளைத் தாவித்துப் பழிப்பவர்கள் உண்மையை அறியாதவர்களாவர்.

ராஜ்யக் கட்டிகளும், மதவகுப்புக்களும், தத்துவவாதங்களும் சித்தத்தின் இழிய தோற்றங்கள் போலும்.

நம்முடைய வேட்கை அவா சிறுப்பக்களைப் பூர்த்திசெய்தலும் மறத்தலும் ஆகிய இருவிதங்களாலும் நம்மைக் கெடுத்தியிரி திறனுடையதாகும் ஊழ்என்பது. ஜகதீசனது கருத்து எதுவோ அதனையே நாமும் கொண்டு சுத்தத் தியானத்து ஆழ்ந்துவிரிவோமாயின் ஊழின் வலிமை யாதாகும்.

மனிதனைச் சுற்றியுள்ளவைகளெல்லாம் சலித்து மாறி மழுங்கி உருவழிகின்றன; இவ்வுலகவாழ்க்கையானது ஓர் பொழுதுதேயக்காலம் கட்டுக் கதையாகவும், பிரபஞ்சமாதது இந்நிதராலும் அல்லது வெறும் பிரமையாவும் தோன்றலாம்; சிந்தனை வலகமானது பொடியாகிப் பற்று புண்கபோல் மறைபலாம்; விஷயங்களிலெல்லாம் ஐயமாகிய அம்முடிவெடுப்பாய்ந்து அவைகளைப் பங்கப்படுத்துகின்றது. எனினும்,

அவைகளிடையில், அவ்விபரீதங்களுக்குட்படாமல் ஒன்றுமாத்திரம் நினைத்து நிற்கின்றது. எதுதெனின் விசுவசிக்கக் கூடியதும், சஞ்சல மற்றதும், தாய்மை வாய்மைக்களுடன் விளங்குவதுமான மாதாரீ இதுயமேயீர்ம். ஜகத்திராவின் தன்மையை மாதாவின் மூலமாக நாம் அறிகிறோம். தெய்வீக அருளும் ஆனந்தமுமேதான் இப்பூவுலகில் அன்பும் இன்பமுமாகத் தோன்றுகின்றன; இவ்வன்பு இன்பங்களின் உருவம், அல்லது உறைவிடம், பெண்பாவார் ஆவார். அருளுக்கு ஆதாரமாவது பக்தி; உல்லாசத் தன்மைக்கும், மனோவொளிக்கூடும், இதுபக் கனிவுக்கும் மூலாதாரமாவது பக்தியாகும்; இப்பக்திக்கு ஊற்றுவது மாதா! அதாவது பெண்.

* * *

முடிவுரை:—“எனது வாணம் முழுதும் என்னுடைய குற்றம் குறைகளைக் கவனித்து, நான் ஒருவனே அற்பன், மற்றவர்களெல்லோரும் சிரியர் எனக்கருகி, அகம்புற ஆராய்ச்சியேயே மனத்தைச் செலுத்தி, அதனாய்ம் அவநம்பிக்கை சந்தேக விபரீதங்களைப் போக்கக்கூடிய கர்மங்களில் எது ஒன்றையும் கொள்ளாமல் சயசக்தியை மழுக்கி வினனானேன்.”

அவலக்கலைகளை ஒழிப்பது கர்மமாகும்; கர்மத்திற்கு இந்நியமையாத சாதனங்களாவன தன்னம்பிக்கையை நன்னம்பிக்கையாகும்; இந்நம்பிக்கைகளின் சத்திரவாத மிதமீறிய ஆராய்ச்சி, அல்லது விஷயங்களை துனித்து துனித்துப் பார்க்கும் குணமேபோலும். எழிற்கலை ஞானமும் புத்தகப் படிப்பும் தூல்களாராய்ச்சியும் பகிர்புக நேர்க்கமும் மதசாரங்களுக்கும் அறநெறியை பொருட்கு பொருட்கமும் மதிக்கத்தக்க உபயோகமுள்ளவையானாலும், சித்திய நிரந்தர ஞானமும். நிரதிசாயானந்தமும் அவைகளினின்றும் மாத்திரம் உண்டாகிப் பெருருவனவல்ல. மாந்திரவரர் அகத்திலும் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் கயநானத்தைப் பக்தியிலும் எழுப்பி வளர்த்து, கிடக்காமல் கருமத்தால் வன்மையுறச் செய்யவே சச்சிதானந்தமாகிய பரிபூரணத்தை (Absolute) பற்றியுள்ளும் பெருகலாகும்.

இத்தொன்பதிரவாகம் ததும்பி ஒழிமுன், பற்பல அவதிகளுக்கிலக்காகித் துடித்து, பற்பல வழிகளைப் பற்றித் தொடர்ந்து, பல்வேறு ஆராய்ச்சிகளின் புருத்து நானுவித் அதுபவங்களே அதுபவித்து விடுதலை பெடதல் அவசியமாகும். உலகமும் உலகாதிகளும் உலகவாழ்க்கையும் நன்மையும் அன்று தீமைமயமன்று; மற்று, நன்மை தீமைகளைன்ற மதிப்புக்களின் ஊற்றான நம்முடைய மனத்தை அவைகள் இயக்கி பெய்யுணர்ந்தியச் செய்தற்கான திறனுடையனயேபோலும். பயனற்றவை தோன்றிவளர்த்து, இருந்து ஒருபோதும் பெருகா; பிரபஞ்ச பரிணாமத்திற்கும் உலகவாழ்க்கைக்கும் காரணம் பிரபஞ்சப் போக்கினாலும் வாழ்க்கையினாலும் நிரூபிக்கப் படுகின்றது. வாழ்க்கையுடன் வாழ்க்கையிலேயே அடங்கியுள்ளது. இவ்வுண்மையை அறிதற்குத்தான் மோற்காட்டிய முயற்சிகள் கைக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆதலின், அந்நுயற்சிகளைமேற்கொள்வதற்கு அஞ்சி அவமே, இருந்துவிட்டுக்கூடாது. சித்ய நிரந்தர பரிபூரண வஸ்துவடன் ஒன்றுதலேதான் அம் முயற்சிகளின் முடிவும் வாழ்க்கையின் ஆதர்சமுமாவன. இம்முடிவு, அல்லது ஆதர்சத்தை நிறைவேற்றச் செய்வது ஜகதீசனது கட்டன் என நம்பி, நம்முடைய மனோவாக்குக் காய விஷயங்களே அவ

விடம் ஒப்புவித்து, நாம் செய்யவேண்டியவைகளை நம்மாலியன் நலவாரியரும் கிராயாசுத்துடன் செய்யக் கட்டவோம்.

சியவகாரிகளுள் தீயன் மூலமாகப் பாவஸ்தாவை அபிதர் சியலாது. தர்க்க முறையால் மனதின் சக்தியை ஒருவாறு அறிவலாம். மூலவஸ்தாவை அறிவுறுத்தும் ஞானமர்க்கம் எத்தன்மைய தென்பதையும் அவ் வழிபற்றிச் செல்வகையில் நேரிடும் ஐயக் குழப்ப அபிதர் தங்கனையும் ஒருவாறு உணரலாம்; கலைகளை

யும் மனத்தெளிவும் சிறிவும் உறுதியும் ஒரு அளவு பெறலாம். எனினும், உலக சியவகாரிகளை அடக்கி அகத்தைச் சீர்படுத்திவைத்தருளிய நச்சாதகம்பரிபூரண பக்தியேதாம். இப்பக்தியினின்றும் இறைவனுடன் தோய்ந்து நித்யானந்தத்தை கிளங்கக்கூடும். கலைப்பயிற்சியினாலும் தர்க்கமுறையினாலும் அறிந்ததைத்தெளிவித்து உறுதிப்படுத்துவது பக்தியாகும். இப்பக்தி தர்க்க முறைக்கு மேலானதாகும். முற்றற்றி.

பழமுதிர் சோலை

நாலடியார் நகை.

நண்பர்களே, நாலடியார் நூலொன்று தம்புத்தகக் கவினிடையே தீண்டப்படாமல் செலிக்காலம் உறங்கிக்கிடக்குமெனின், இன்று அதனைச் சற்றே தட்டியெழுப்பிக்கொக்க கொள்வீராயின் அதன்மேற் படித்திருந்த பழுதியும் போம், தம் மனத்திருந்த மாசும் போம். புத்தகங்களைப் பழுதி மூடமுட மனிதர் மனத்திலும் பழுது சேர்கின்றதென்பதை மறவாதீர். தமிழின் அன்பர் புத்தகங்களை அச்சடித்துத் தருவார், அவ்வளவோடு அவர்களுமும் முடிந்தது. மற்றும் மக்கள்பால் உண்மையாய நேயமுடையவர் அவை கண்டுத் தாமும் நினைத்துப் பிழர்க்கும் நினைவூட்டுவார். அவ்வகை நினைவு ஒன்றிரண்டு இன்று நகநக வருகின்றன—கேள்யின்.

நகுதற் கிளக்காவார் என்றும், பாவம், நல்குரவுடைய ஏழையார். அவர் தழையுத்திற மறியீராயின், நீரினு தண்ணித செய்யென்பர் செய்யினும் யாரு மறிவர் புகைதட்டப்—தேரின் கிரப்பேம்பை யானள் புகுமே புகையும் புகற்கரிய பூழை தழையுது

என்பதானாக. எனினும், நாலடியார் நகையெல்லாலும் வறியோர் திறத்திற்கே வழங்கப்படுவதன்று. புகைக்கரிய பூழையும் இன்றித் தம் வாயிற்ககவுகளை தம் வன்னெஞ்சால் தூர்த்தவைத்து வறியிருக்கும் செல்வர்கள் செய்தியைக் காணுங்கால் பின்னூர் சிறிப்புப் பெருகுகின்றது.

துய்த்துக் கழியான் றறியோர்க்கொள் நீகலான் வைத்துக் கழியு மடவோனை—வைத்த பொருளு மவனை நகுமே.புலகத் தருளு மவனை நகும.

அருளும் அவன்வைத்த பொருளுமே நக அவ்வச்சையன் அரச வீற்றிருக்கின்ற பெற்றி இன்னது. நகுவார் நகுவன நகுக, மற்றும், அவன்தான் உய்த்தாலே வெளிள் அதுவுமன்று. இவ் தம்மை நோக்குங்கால் நல்கூர்ந்தாரே உய்த்தார்கான்— வழங்காத செல்வரி நல்கூர்ந்தா ருய்த்தார் இயுந்தா ரென்பபடுத லுய்த்தார்—உழந்ததனைக் காப்பிய்த்தார் கல்லுதலு முய்த்தார் தங்க கைகளோ வ யாப்பிய்த்தா ருய்த்த பல

சற்றே நினையின்—இதனை அத்தனகவயின் நல்கூர் தான் செல்வனை நோக்கி, எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை எனதென தென்றிருப்பன் யானூர்—தனதாயின் தானு ம்தனை வழங்கான் பயன்றுவ்வான் யானு மதனை யது.

என நகுவுதையும் கேட்டி உடன் நகுவோம். புகை தழையாப் பூழையூறும், அவ்விரலவனை தழைய மாட்டாப் பூழையூறும் புருந்து பாபத்து இச்சிறிப்பின் ஒலி வச்சையர் மனத்தினைத் தைக்கவிலையாக யின், ஆ! ஆ! அன்னவர்க்கு இதயமே இல்லை என பதல்லால் வேறென் கிளம்புத்தருளது.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :	
பாதாமி லேகியம்	ரூ. 8-0-0
ராதிலல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
பூசூகா கஸ்தூரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சீவினி	0-4-0
பால ஸூதா (டானிக்கு)	1-0-0
கமார் 300	10.5 ரூபாய்வாராக
போலிகள்	மட்டிலுபவரல்லாதவால்
சாமாற்றம்.	சூதாடி ரூ. 10-யாகக் கேட.

தைவங்கள் :

சந்தனூதி 6 அவுன்ஸ் ரூ.	1-0-0
அயிர் தாமலக	0-12-0
பெருங்காமலக	0-12-0
ஸ்திரீகளுக்கு	
ஸூதக டானிக்கு	2-0-0
காப்பாய டானிக்கு	2-0-0
பரல லேகியம்	1-8-0

கொராஜன் மாதிகிரை தயவுசெய்து கவனித்து வாங்கவும்.

I.D.L. 61, 6191 கே. டி. டி. டி.

ம.ப. ச. யாவனப்பராசர் இறந்த டானிக்கு சத்தவழிப்பதில் - நினைவுகூரல்

மூலக்கொருத்திருமணக்கு நினைவுகூரல்

வனேகன்

[புன்பந்தன் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

வ ரீ த் த ம ா ன ம்

7934 நடனங்கள்:—ருஷியாவின் மகா ஆழகு வாயந்தலாம்ப் ஸ்டார்ப் அம்மை என்பவள் மகா யுத்த காலத்திற்கு முன்னே 15,000 எம்ஸ்தாரம் கணக்கிடக் கூடியவாறு நடனம் ஆடி யிருக்கின்றாள். அவளுக்குக் கலியாணம் ஆகா முன்னர் 226 நடனங்களும், கலியாணம் ஆன பின்னர் 557 நடனங்களும் ஆடி யிருக்கின்றனாம். கலியாணத்திற்கு முன்னர் பல நடன விருந்துகளின்போது 18 பேர் அவளை மணந்துகொள்ள விழைந்து கேட்டனராம். கலியாணம் செய்துகொண்ட பின் 272 பேர் காதற் கடிதங்கள் எழுதியனுப்பினாராம். 100 பேருக்குமேல் தங்களைக் காதுலிக்காவிடல் கட்டுக்கொண்டு தற்கொலைசெய்து கொள்வதாகக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தனராம். அவள் 1,00 ஆடவர்களுடன் நடனமாடி யிருக்கின்றாள். அவர்களுள் 1200 பேர் முட்டாள்களாம்; 300பேர் தொந்தரகர்களாராம்; 120 பேர் சிஸ்டிபுக்கர்களாம். 22பேர் நாகுக்கானவர்களாம். 8பேர்தாம் ஹாஸ்ய முன்னவர்களாம். மொத்தத்தில் அவள் 7934 நடனங்கள் ஆடி யிருக்கின்றாள்.

இயேசு கிருஸ்துவின் நெடுஞ்சிலை:—அடிபிலிருந்து தலைவரை 30 அடி உயரமுள்ள கிறிஸ்துவின் சிலை யோன்று தென்வாற் தொழிற்சாலையில் செய்து முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச் சிலையை ஒருமலைச்சிகரத்தின்மேல் வைப்பார்களாம். இதன் எடை 75 டன் களாகும். இது பல மைல்கள் தூரம்வரை மக்கள் கண்களந்தர்ப்புல குராமாம். இந்தச் சிலை பல பிரபல சித்திரப் படங்களிலிருந்து செய்யப்பட்டதாம்.

அமெரிக்க நீதி:—அமெரிக்கா ஐக்கிய நாட்டுக்கொளம்பியாவில் விவசாயப் பண்ணையைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத் தாக்கியதாக ஒரு நீக்கிரோவன் கைதி செய்யப்பட்ட வழக்கு நடந்தது. கடைசியில் அவன் மீது யாதும் குற்றமில்லையென்று விதேயைப்படைந்தான். ஆனால் அமெரிக்காவெள்ளையர்கள் அவனை விடவில்லை. ஒரு வெள்ளைக்காரர் கண்டித்தார் அவனைத் தீர்ப்புடர்த்துப் பறிச்சித் திரவதை செய்துவிட்டார்கள். இந்த நீக்கிரோவன் உடம்பெல்லாம் குண்டுக் காயமாபிடுந்தது. அவனது பிரேதத்தை ஒரு மாத்தில் தூக்கி யிருந்தார்கள். அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ் வெல்ட்டின் கண்டனத்திற்குப் பின் இந்த நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நாயின் நல்லறிவு:—இங்கிலாந்தில், ஏராளமான வேட்டை நாடகம் வைத்திருப்பவர்களில் ஸ்ரீமதி. விம்புஷ் என்பார் ஒருவர். இவர் அருமையாக வளர்ந்த ஒரு நாடகக் கூட்டிக்கொண்டு வண்டி கடைகளுக்குச் சென்றார். இவர் பல கடைகளுக்குப் போய்சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஏசாயம் ந்துவிட்டார். நாயும் ஏஜமானி சென்ற இடம் தெரியாமல் திசைத்தது. ஆனால் அது அங்குமிங்கும் ஓடித் தன் ஏஜமானியைத் தேடவில்லை. ரோடியாக வாடகை மேட்டார்கள் நிற்குமிடத்திற்குச் சென்றது. அங்கு நின்றபொழுது ஒரு காரில் திடீரென ஏறித் குதித்து டிரைவர் பக்கமாய் உட்கார்ந்து, தன் கழுத்தில் கட்டியிருக்கும் செம்புப் பட்டயத்தைக் காட்டி டிரைவர் அந்த நாயின் சொந்தக் காரியின் பெயரையும், விசைச்சுழையும் வாசித்தறிந்து அந்த விடத்திற்கு ஓடிச் சென்றார். உண்மையில் அதுதான் நாயின் ஏஜமானியின் வீடு.

மோட்டார் எம்ஸ்:—இங்கிலாந்து தேசத்துத்தெருக்களில் ஒவ்வொரு மூன்று ராசிலும் ஆர். 101 என்ற ஆகாயக் கப்பல் விபத்தில் இறந்த அத்தனை ஜனங்கள் மோட்டார் வண்டிகளால் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்று மான்செஸ்டரில் நடந்த கால் நடைமனிதர்கள் மகாநாட்டில் ரைஸ் டேலிவ்என்ற பார்லிமெண்ட் மெம்பர் கூறினார்.

அமெரிக்காவில் குற்றத்தை மணம்:—அமெரிக்காவில் ஒக்லா ஹாசா நகரத்தில் 67 வயதுசென்ற ஒரு வருக்கும் 11 வயதுள்ள ஒருசிறுமிக்கும் கலியாணம் நடந்தது. இந்தத் திருமணத்தை ரத்துசெய்ய வேண்டுமென்று வழக்கு ஏற்பட்டதில் நீதிபதி மணத்தை ரத்துசெய்து அந்தச் சிறு மணமகனைக் கல்விச்சாலையிலு அனுப்பி வைத்தாராம்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
 During 1932 ... Rs. 1,55,66,720
 Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000

received in proposals,
 for the policyholder
 from an investment
 point of view.

Life Assurance is security
 for the policyholder
 and after him for his
 wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets exced ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 118, Armenian Street,
 Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS
 covered by
NATIONAL FIRE
 AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 118, Armenian Street,
 Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

அ மி ர் த ச ர க ர ம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக
 சத்தியையும், தாது புஷ்பகையையும்
 கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆ த ந் த க ி க் ர ஹ ம ா த் த ரை க ள்

அ மி ர் த ச ர க ர ம் பேரன்றவை.

32 மாத்திரைகண்டங்கிய டப் பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0 0
 5 டப்பின் ரூ. 4 0 0 0

இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷ்டாகையம்,
 26, பிராட்வே, மதராஸ்.